Τα ποιήματα της Amanda

Γιορτάζουμε τη Ζωή της Amanda
και μοιράζουμε το μήνυμά της
μέσω της ποίησής της

Εμπνευστικά ποιήματα - που μας δίνουν δύναμη,
ελπίδα και πίστη στους κρίσιμους καιρούς μας

«Ζούμε τώρα με την πίστη, όχι με ορατές αποδείξεις.»

Β Προς Κορινθίους, 5:7

Τα ποιήματα στις επόμενες σελίδες ενσαρκώνουν την έκφραση του συναισθηματικού κόσμου της Amanda. Τα λόγια της μας λένε πώς η σχέση της με τον Θεό τη βοήθησε σε δύσκολους καιρούς και ότι πρέπει να είμαστε ευγνώμονες, ακόμη και κάτω από ακραίες προκλήσεις. Ήταν επιθυμία της Amanda να δημοσιευτούν τα ποιήματά της και να δοθούν σε άλλους, για να τους εμπνεύσουν και να δείξουν πού αντλούσε τη δύναμή της από την πίστη της - αυτό είναι το μήνυμα της Amanda.

Περιεχόμενα

1 ΓΙΟΡΤΑΖΟΝΤΑΣ ΤΗ ΖΩΗ ΤΗΣ AMANDA

5 ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ
Η Amanda έμαθε να εκτιμά τα μικρά πράγματα στη ζωή.

7 ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΗ ΕΞΟΥΘΕΝΩΣΗ
Μέσα από τις δοκιμασίες της, η Amanda ένιωσε την παρουσία του Θεού και η πίστη της ενισχύθηκε.

8 ΑΠΡΟΒΛΕΠΤΕΣ ΕΥΛΟΓΙΕΣ
Η Amanda ήξερε ότι η ζωή της δεν θα ήταν ποτέ η ίδια, καθώς άφησε το παρελθόν και ενστερνίστηκε το μέλλον που είχε σχεδιάσει ο Θεός, διατηρώντας την εστίασή της στον Κύριο.

9 ΜΙΑ ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΗΜΕΡΑ
Κατά τη θεραπεία της έγραψε, «... μέχρι που οι σκέψεις για μια καλύτερη μέρα να μην είναι μόνο σκέψεις».

11 ΔΕΝ ΗΤΑΝ Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΠΟΥ ΗΘΕΛΑ
Η Amanda έγραψε αυτό το ποίημα αφού οι εξετάσεις έδειξαν ότι ο καρκίνος είχε επιστρέψει.

12 ΠΡΟΣΕΥΧΗΤΙΚΗ ΥΠΟΜΟΝΗ
Σε αυτό το ποίημα η Amanda παραδίδεται εντελώς στο σχέδιο του Θεού για τη ζωή της.

13 ΑΙΧΜΑΛΩΤΙΣΜΕΝΗ
Η Amanda δεν άφησε την ανησυχία να την ελέγχει αφιερώνοντας χρόνο να προσεύχεται καθημερινά.

14 ΑΡΡΗΚΤΕΣ ΥΠΟΣΧΕΣΕΙΣ
Οι γιατροί ανησυχούσαν ότι ο καρκίνος της Amanda μπορεί να έχει επιστρέψει. Ωστόσο, ο Aaron Dieppa αγαπούσε την Amanda και ήταν αποφασισμένος να την παντρευτεί. Σε μια όμορφη γαμήλια τελετή στις 15 Νοεμβρίου 2003, πήρε το νέο της όνομα Amanda Dieppa.

15 ΑΠΟΣΤΕΡΗΜΕΝΗ
Αφού πέρασαν 3 μήνες του γάμου της, η Amanda συγκλονίστηκε από τα νέα ότι ο καρκίνος της είχε επιστρέψει. Με πίστη στον Κύριο και τον Aaron δίπλα της, στάθηκε δυνατή.

16 ΚΥΠΕΛΛΟ ΠΟΥ ΞΕΧΕΙΛΙΖΕΙ
Τα χρόνια καταπολέμησης του καρκίνου είχαν πλήξει την Amanda. Είναι αδύναμη και ευάλωτη. Αλλά πιστεύει, εμπιστεύεται και περιμένει ο Θεός να ξεχειλίσει ξανά το κύπελλό της μια μέρα.

17 ΖΗΣΕ ΜΕ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΣΟΥ

Σ' αυτό το ποίημα, η Amanda μιλάει δυναμικά για τον Χριστό. Αναρωτιέται γιατί οι άνθρωποι προσπαθούν να ταιριάξουν οτιδήποτε άλλο, εκτός από τον Θεό, σε μια θέση στην καρδιά τους που έχει το σχήμα του Θεού.

18 ΣΥΝΕΧΗΣ ΠΑΡΑΔΟΣΗ

Ο Θεός είναι υπομονετικός με την Amanda, καθώς παραδίδεται στο σχέδιό Του για τη ζωή της.

19 ΣΤΙΓΜΗ ΑΠΕΛΠΙΣΙΑΣ

Μετά από έξι χρόνια μάχης με τον καρκίνο, η Amanda αισθάνεται απελπισμένη και γεμάτη θλίψη, αλλά παρηγορείται από την αιώνια ελπίδα και υπόσχεση του Θεού ότι αυτή η ζωή δεν είναι το τέλος.

20 ΑΝΑ ΠΑΣΑ ΣΤΙΓΜΗ

Η Amanda αισθάνεται ευγνώμων, αγαπημένη, πλήρης και γαλήνια και περιμένει από τον Κύριο να τηρήσει την υπόσχεσή του... έτοιμη, ανά πάσα στιγμή.

21 ΑΝΟΙΞΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΜΟΥ

Η Amanda προσεύχεται για πνευματική όραση, να ανοίξει τα μάτια της ο Θεός, ώστε να μπορεί να δει το σχέδιό Του για τη ζωή της.

23 ΠΛΗΡΟΤΗΤΑ

Η Amanda γράφει για μια ηρεμιστική αίσθηση πληρότητας, καθώς αρχίζει να βλέπει τον σκοπό του Θεού για τη ζωή της και προσπαθεί να ζήσει σύμφωνα με το σχέδιό Του.

24 ΠΡΟΣΩΡΙΝΕΣ ΔΟΚΙΜΑΣΙΕΣ

Η πίστη της Amanda συνεχίζει να μεγαλώνει, καθώς ο Θεός τη συναντά στις καταιγίδες της ζωής της,

25 ΑΘΑΝΑΤΗ ΕΛΠΙΔΑ

Η Amanda δεσμεύεται να δοξάζει τον Θεό μέχρι το τέλος, ακόμη και μέχρι θανάτου, καθώς προχωράει γνωρίζοντας ότι οι επιλογές για μια θεραπεία γίνονται ελάχιστες.

26 ΤΟ ΑΙΩΝΙΟ ΒΑΡΟΣ

Αυτή είναι μια θλιμμένη μέρα για την Amanda και το ποίημα γράφτηκε αφού οι εξετάσεις έδειξαν ότι ο καρκίνος της εξακολουθούσε να αυξάνεται.

27 ΜΑΖΕΨΕ ΤΑ ΚΟΜΜΑΤΙΑ

Η ζωή της Amanda γκρεμίστηκε από τις ειδήσεις τρεις μέρες πριν, ότι ο καρκίνος της είχε επιστρέψει. Προσπαθεί να μαζέψει τα κομμάτια και να φέρει πάλι τη ζωή της σε τάξη. Συγκλονιστήκαμε από το ποίημα της Amanda, οπότε η οικογένεια απάντησε με ενθαρρυντικά ποιήματα.

28 ΑΦΗΣΕ ΤΑ ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ

Η Laura έγραψε αυτό το ποίημα για να παρηγορήσει και να υποστηρίξει την Amanda.

29 ΘΕΟΣ;

Η Lisa έγραψε αυτό το ποίημα για να παρηγορήσει την Amanda, λέγοντάς της ότι ήθελε να επιβιώσει η Amanda, αλλά επίσης ήξερε ότι ο Παράδεισος την περιμένει. Αν η Lisa έπρεπε να την αφήσει, θα το έκανε, αλλά όχι με χαρά.

31 ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ

Ο πατέρας της Amanda έγραψε ένα ποίημα για να παρηγορήσει την Amanda και να της αφαιρέσει το φόβο της για το θάνατο, ζητώντας της να εμπιστευτεί το αιώνιο σχέδιο του Θεού.

32 Η ΠΑΛΑΜΗ ΤΟΥ ΧΕΡΙΟΥ ΣΟΥ

Η Amanda πίστευε ότι θα θεραπεύονταν και θα μπορούσε να προχωρήσει με τη ζωή της, αλλά συνειδητοποίησε ότι ήταν ακριβώς εκεί που ξεκίνησε, στις παλάμες των χεριών Του.

33 ΟΧΙ ΑΚΟΜΑ

Η Amanda είχε ισχυρή βούληση να επιβιώσει, αλλά και ισχυρή προθυμία να παραδοθεί στο Θέλημα του Θεού και στο Σχέδιό του για τη ζωή της και ήξερε ότι η Αγάπη και η Χάρη του Θεού ήταν το μόνο που χρειαζόταν.

34 ΠΕΡΙΜΕΝΟΝΤΑΣ, ΑΚΟΜΑ

Η Amanda περίμενε ακόμα τον άγγελο του Θεού να την πάρει στον παράδεισο. Ο Θεός απάντησε στην προσευχή της, καθώς πέθανε ένα μήνα αφότου έγραψε αυτό το ποίημα.

35 Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΗΣ

Αυτό το ποίημα λέει ότι είναι καλύτερο να αγαπάς και να έχεις χάσει, από να μην έχεις αγαπήσει ποτέ. Αυτή η φωτογραφία γάμου είναι της Amanda και των δίδυμων αδελφών της, της Lisa και της Laura.

36 ΜΗΝ ΤΟ ΒΑΖΕΙΣ ΠΟΤΕ ΚΑΤΩ

Η Amanda υπέφερε επιπλοκές κατά τη θεραπεία της στο Mayo Clinic στο Rochester της Μινεσότα. Ο μπαμπάς της έγραψε αυτό το ποίημα, για να της αναπτερώσει το ηθικό και να της δώσει τη δύναμη να αντέξει την πτήση πίσω στην Καλιφόρνια.

37 ΚΑΤΑΒΕΒΛΗΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ, ΠΑΡΑΚΙΝΗΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΡΟΟΡΙΣΜΟ

Αυτό το ποίημα γράφτηκε από τον πατέρα της Amanda, για να της υπενθυμίσει ότι αυτή η ζωή δεν είναι το τέλος και ότι πρέπει να επικεντρωθούμε στον προορισμό μας μετά την τελευταία μας ανάσα.

38 ΚΑΤΑΝΟΗΣΗ ΤΟΥ ΚΑΡΚΙΝΟΥ ΧΩΡΙΣ ΘΕΟ

Η Amanda έγραψε για όλα τα πράγματα που έχασε λόγω του καρκίνου (κοσμική άποψη).

39 ΖΩΝΤΑΣ ΤΟΝ ΚΑΡΚΙΝΟ ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΟ ΘΕΟ

Η Amanda έγραψε για όλα τα πράγματα που κέρδισε λόγω του καρκίνου (άποψη αιωνιότητας).

Γιορτάζοντας τη Ζωή της Amanda

Αυτά τα λόγια διαβάστηκαν από τον πατέρα της Amanda, Tom, στην επιμνημόσυνη δέησή της.

Τις τελευταίες μέρες αγωνίζομαι να βρω τις λέξεις για να τιμήσω τη μνήμη της Amanda. Προσευχήθηκα στο Θεό να με καθοδηγήσει, αλλά πώς μπορεί κανείς να προετοιμαστεί για μια μέρα όπως τη σημερινή; Πώς μπορώ να περιγράψω μια ζωή αναμνήσεων σε λίγα μόνο λεπτά; Θα μπορούσα να σας πω για την Amanda - το κοριτσάκι μας, από τις ιστορίες στο κρεβατάκι της, από τότε που έπεσε το πρώτο της δοντάκι, από τα παιχνίδια ποδοσφαίρου, έως ορθογραφικούς διαγωνισμούς, από την αποφοίτηση, μέχρι το γάμο της... ή θα μπορούσα να μοιραστώ μαζί σας την απίστευτη πίστη της στον Θεό. Τελικά, αποφάσισα να κάνω και τα δύο.

Η Amanda χρησιμοποιούσε συχνά την ποίηση για να εκφράσει την ψυχή της και τα συναισθήματά της στο χαρτί. Προς τιμήν της Amanda, θα ήθελα να ξεκινήσω διαβάζοντας το πρώτο της ποίημα, που έγραψε σε ηλικία μόλις 16 ετών, λίγο μετά τη διάγνωση του καρκίνου. Έχει τίτλο «Μικρά Πράγματα».

Έχεις κλείσει ποτέ τα μάτια σου τη νύχτα
και έχεις εκτιμήσει κάθε όνειρο
έχεις κοιτάξει μέσα στα μάτια του πατέρα
μόνο για να δεις αυτή τη λάμψη;

Έχεις περπατήσει ποτέ στην παραλία
κι ένιωσες τη μαλακή άμμο στα δάχτυλα των
ποδιών σου
έχεις αποστηθίσει το χαμόγελο ενός αγαπημένου
μέχρι και την πιο μικρή γραμμή στη μύτη του;

Έχεις νιώσει ποτέ το φως μέσα σου
να σπινθηρίζει και να λάμπει ξαφνικά
έχεις ψηλαφίσει τις παλάμες των χεριών σου
κάθε μία και όλες τις περίπλοκες γραμμές;

Έχεις εκτιμήσει ποτέ το γλυκό άγγιγμα της
μάνας
καθώς σε σκέπαζε τη νύχτα
έχεις ευχαριστήσει το Θεό για όλα τα μικρά
πράγματα
για τους φίλους, τη ζωή, την όραση;

Είμαστε εδώ για να γιορτάσουμε τη ζωή της κόρης μας, της Amanda. Λέγεται συχνά ότι δεν θα πρέπει οι γονείς να ζουν περισσότερο από τα παιδιά τους και ότι η ταφή του παιδιού είναι μια από τις πιο οδυνηρές εμπειρίες που θα ζήσει ποτέ ένας γονέας. Όμως, μετά από 23 χρόνια ζωής, η Amanda μας δίδαξε ότι η σημερινή ημέρα δεν είναι κηδεία, είναι μια γιορτή· μια γιορτή εκτίμησης της ζωής της και το πιο σημαντικό, μια γιορτή της νίκης της κατά του θανάτου, μέσω του Χριστού.

Η Amanda γεννήθηκε στις 10 Ιουνίου 1982, λίγα μόλις μίλια από εδώ, στο Newport Beach. Εκείνη την ημέρα, η Linda και εγώ δεν είχαμε ιδέα για το ταξίδι που θα ξεκινούσαμε ή πόσο πολύ θα άλλαζαν οι ζωές μας για πάντα. Η Amanda ήταν το πρώτο από τα τέσσερα παιδιά μας και γρήγορα έγινε το «κορίτσι του μπαμπά». Η Linda ζήλευε λίγο, αλλά από τη στιγμή που η Amanda μπορούσε να καθίσει σε ένα κάθισμα αυτοκινήτου, πήγαινε παντού μαζί μου. Κάναμε πραγματικά συνεχώς παρέα και έμαθε γρήγορα να της αρέσουν τα φορτηγά και η μουσική κάντρι.

Δεν θα ξεχάσω ποτέ πώς σηκώνονταν από το κρεβάτι κάθε πρωί όταν άκουγε την πόρτα του γκαράζ να ανοίγει και έτρεχε στο παράθυρο να με αποχαιρετίσει καθώς έφευγα για τη δουλειά. Δεν έχασε ποτέ ούτε μια μέρα. Ήμασταν αχώριστοι και δεν έβλεπα την ώρα κάθε μέρα να επιστρέψω στο σπίτι από τη δουλειά για να περάσω χρόνο μαζί της. Ήταν η μικρή μου Shelle Belle. Δεν έχασα ποτέ καμία σύσκεψη γονέων και δασκάλων, κάποιο ρεσιτάλ, μια τελετή απονομής βραβείων, ένα παιχνίδι ποδοσφαίρου ή οποιαδήποτε άλλη εκδήλωση. Ήμουν ο «κύριος μαμά» και υπερήφανος για αυτό. Ήταν το γλυκό μου δαμάσκηνο και ήμουν το ξινόγλυκο ροδάκινό της.

Έχω τόσες υπέροχες αναμνήσεις από την Amanda καθώς μεγάλωνε. Αλλά θυμάμαι επίσης και μια ημέρα που χαράχτηκε για πάντα στο μυαλό μου. Ήταν 10 Νοεμβρίου 1998 και η Amanda ήταν μόλις 16 ετών. Εκείνη την ημέρα άκουσα τέσσερις λέξεις που ένας γονέας δεν θέλει ποτέ να ακούσει, «Η κόρη σου έχει καρκίνο».

Ήταν συντριπτικά νέα για όλη την οικογένεια, αλλά η Amanda ήταν μαχητής και το πιο σημαντικό, είχε μια εκπληκτικά ισχυρή πίστη στον Θεό και τον Ιησού Χριστό - ένα δώρο που πήρε από τη μητέρα της. Θυμάμαι όταν την έπαιρνα σπίτι μετά τα άσχημα νέα, μιλώντας μαζί της για την επερχόμενη θεραπεία. Η Amanda δεν φοβόταν γιατί ήξερε ότι «ο μπαμπάς θα τακτοποιούσε τα πάντα».

Βγήκαμε για μια βραδινή βόλτα και με κοίταξε και είπε «Είμαι πολύ χαρούμενη που έχω καρκίνο σε τόσο μικρή ηλικία». Έμεινα έκπληκτος από το σχόλιό της και μου εξήγησε: «Ο καρκίνος άνοιξε τα μάτια μου και τώρα μπορώ να δω τη ζωή τόσο καθαρά. Ανησυχούσα για πράγματα όπως τι ρούχα θα φορέσω ή τι είδους αυτοκίνητο θα οδηγήσω. Τώρα, όλα αυτά δεν φαίνονται τόσο σημαντικά. Δεν θέλω να περάσω ούτε ένα λεπτό της ζωής μου με μια αρνητική σκέψη. Οι περισσότεροι άνθρωποι φτάνουν σε μεγάλη ηλικία και δεν το καταλαβαίνουν ποτέ. Αλλά το κατάλαβα στα 16 και τώρα έχω όλη μου τη ζωή για να ζήσω διαφορετικά.» Αυτή ήταν η Amanda μου. Συχνά πιστεύουμε ότι καθοδηγούμε τα παιδιά μας, Αυτή από εκείνη τη στιγμή, ήταν η Amanda που καθοδηγούσε εμένα.

Τα ποιήματα που έγραψε δείχνουν τη συνεχώς αυξανόμενη ωριμότητά της στη διάρκεια της επταετούς μάχης της με τον καρκίνο, καθώς η πίστη της δοκιμάζονταν και ενισχύονταν συνεχώς. Η Amanda ήθελε πάντα να τη θυμούνται για την πίστη της και δεν έπαιξε ποτέ το θύμα. Ήθελε ο Θεός να την χρησιμοποιήσει με οποιονδήποτε τρόπο επέλεγε, ακόμα κι αν αυτό σήμαινε να δείξει σε άλλους πώς χρησιμοποίησε τη δύναμή Του κατά τη διάρκεια της ασθένειάς της.

Η Amanda μου είπε ότι δεν ήθελε να είναι μία παθητική Χριστιανή. Διάβαζε τη Βίβλο καθημερινά και συμπλήρωσε τις σπουδές της με βιβλία, προσευχές και μελέτες της Βίβλου, σε μια προσπάθεια να φθάσει σε αυτό που ονόμαζε το επόμενο επίπεδο στην πίστη της.

Θα ήθελα να σας διαβάσω ένα από τα ποιήματά της που περιγράφει ποια ήταν και τι αντιπροσώπευε. Είναι ένα είδος ποίησης με ευθύτητα, όπου η Amanda παίρνει αποφασιστική στάση για τον Χριστό. Έχει τίτλο - Ζήσε με την καρδιά σου.

Κάθεσαι εκεί, περιμένοντας άσκοπα
αφήνοντας τη ζωή σου να σε προσπερνά
λες ότι ο Θεός μου δεν είναι για σένα
μπορείς να μου δώσεις ένα σοβαρό λόγο, γιατί;

Εσύ μου λες ότι η πίστη μου
είναι ένα χρήσιμο, μικρό δεκανίκι
ότι δεν θα ξεγελαστείς τόσο εύκολα
ότι θέλεις ενδείξεις, αποδείξεις, κάτι
που να μπορείς να αγγίξεις

Κάποιοι λένε ότι δεν υπάρχει Θεός
κι όμως υπηρετούν κάποιον, κάθε μέρα
που παίρνει τη μορφή του εαυτού τους
και πάντα θέλει το δικό του

Νιώθεις μια αίσθηση κενού
που σε βασανίζει μέσα σου
βυθίζεσαι στη μεμψιμοιρία
ελέγχεσαι από εγωιστική υπερηφάνεια

Επενδύοντας σε πράγματα που δεν έχουν νόημα
πράγματα που δεν διαρκέσουν ποτέ
αρνείσαι να παραδώσεις τη ζωή σου
επειδή πόνεσες, κάποτε

Αρνούμενος να αναγνωρίσεις το Θεό
απορρίπτεις τη δική μου πίστη
ζεις με την ισχυρή σου διάνοια
καθώς εγώ ζω με την χαρούμενη καρδιά μου

Η πίστη μου, ένας πανίσχυρος καταλύτης
η πίστη σου στον εαυτό, ένα εμπόδιο
χτίζεις τη ζωή σου στην άμμο
καθώς κρατιέμαι σφικτά στον Αιώνιο Βράχο μου

Κρατιέσαι από τη δική σου διάνοια
και θα πνιγείς μέσα σε μια εγωιστική ψυχή
προσπαθώντας να χωρέσεις τα πάντα, εκτός από το Θεό
σε μια θέση κενή, που έχει το σχήμα του Θεού.

Σταμάτα να σπαταλάς τον πολύτιμο χρόνο σου
χωρίς σκοπό και τυφλός
ξέφυγε από τη φυλακή της υπερηφάνειας
ώστε εκείνη την ημέρα, όταν ο Θεός σου δώσει την ένδειξη, την απόδειξη, κάτι που να μην μπορείς να αρνηθείς -

να μην μείνεις πίσω.
Amanda Dieppa, 2004

Πολλοί άνθρωποι είναι θλιμμένοι για την Amanda και τη δύσκολη ζωή που έζησε. Αναρωτιόμουν συχνά πώς θα ήταν η ζωή αν δεν είχε αρρωστήσει ποτέ. Αλλά εκτιμούσε τη ζωή της, γεμάτη αγάπη για τον Θεό, την οικογένεια, και τους φίλους της, και τον αγαπημένο σύζυγό της, τον Aaron. Η ποιότητα της ζωής της δεν μετρούνταν από τον αριθμό των ετών που έζησε, αλλά από όσα κατάφερε αυτά τα χρόνια. Όλοι μπορεί να αναρωτιόμαστε για το εάν η ζωή μας έχει επιφέρει διαφορά σε άλλους. Από αυτή την προοπτική, η Amanda έζησε μια πλήρη ζωή, πέτυχε πολλά και έκανε τη διαφορά σε περισσότερες ζωές από ό, τι πολλοί άλλοι που ζουν έως τα βαθιά γεράματα.

Από την πρώτη της διάγνωση μέχρι την ημέρα που πέθανε, ο Θεός μας ευλόγησε με επτά ακόμη χρόνια με την Amanda και για αυτό θα είμαι για πάντα ευγνώμων. Σε αυτή την περίοδο, απολαύσαμε μια αποφοίτηση από το γυμνάσιο, τα 18α και τα 21α γενέθλιά της και περπάτησα μαζί της στο διάδρομο της εκκλησίας στο γάμο της. Αυτές είναι μερικές από τις πολύτιμες αναμνήσεις που θα λατρεύω για πάντα.

Πριν πεθάνει, η Amanda είπε ότι αν είχε βοηθήσει να στρέψει έστω και ένα άτομο προς τον Θεό, τότε τα τελευταία 7 χρόνια πόνου και ταλαιπωρίας άξιζαν τον κόπο. Μπορώ να σας πω ότι με έστρεψε προς τον Θεό και με έκανε να θέλω να είμαι καλύτερος άνθρωπος και καλύτερος Χριστιανός. Αυτό είναι μέρος της κληρονομιάς της και θα ζει μέσα μου για το υπόλοιπο της ζωής μου.

Η Amanda μοιράστηκε μαζί μας την τελευταία επιθυμία της, η οποία ήταν:
- Θέλω να ακουστεί το τραγούδι «Πώς θα με θυμούνται» στην κηδεία μου.
- Δεν θέλω να με ξεχάσετε.
- Θέλω τα ποιήματά μου να δημοσιευτούν και να διανεμηθούν δωρεάν, για να εμπνεύσουν άλλους και να τους δείξουν την πηγή της δύναμής μου, από την πίστη μου.
- Θέλω να ευχαριστήσω όλους στην εργασία μου, που βοήθησαν εμένα και την οικογένειά μου για τόσα χρόνια. Θέλω να γνωρίζουν ότι θα είμαι πάντα ευγνώμων για την υποστήριξή τους.
- Θέλω η οικογένεια και οι φίλοι μου να δεχτούν τον Χριστό όπως και εγώ ότι θα τους δω και πάλι όλους στον παράδεισο.

Μπορώ να φανταστώ τον Θεό να αγκαλιάζει την Amanda στον ουρανό και να της λέει «Μπράβο, καλέ και πιστέ μου υπηρέτη».

Μου λείπεις, Amanda.
Στην καρδιά μου, θα σε αγαπώ για πάντα.
Μπαμπάς

Τα μικρά πράγματα

Έχεις κλείσει ποτέ τα μάτια σου τη νύχτα
κι έχεις εκτιμήσει κάθε όνειρο
έχεις κοιτάξει μέσα στα μάτια του πατέρα
μόνο για να δεις αυτή τη λάμψη;

Έχεις περπατήσει ποτέ στην παραλία
κι ένιωσες τη μαλακή άμμο στα δάχτυλα των ποδιών σου
έχεις αποστηθίσει το χαμόγελο ενός αγαπημένου
μέχρι και την πιο μικρή γραμμή στη μύτη του;

Έχεις νιώσει ποτέ το φως μέσα σου
να σπινθηρίζει και να λάμπει ξαφνικά
έχεις ψηλαφίσει τις παλάμες των χεριών σου
κάθε μία και όλες τις περίπλοκες γραμμές;

Έχεις εκτιμήσει ποτέ το γλυκό άγγιγμα της μάνας
καθώς σε σκέπαζε τη νύχτα
έχεις ευχαριστήσει το Θεό για όλα τα μικρά πράγματα
για τους φίλους, τη ζωή, την όραση;

Amanda Twellman, 1999

Ο Ιησούς είπε, «Αφήστε τα παιδιά και μην τα εμποδίζετε να ’ρθούν κοντά μου, γιατί η βασιλεία του Θεού ανήκει σε ανθρώπους που είναι σαν κι αυτά.» **Ματθαίος 19:14**

Ευλογημένη εξουθένωση

Βολεμένη, στην άνετη ζωή μου
ζω κάθε μέρα
παίρνοντας τη ζωή για δεδομένη
κάνοντας τα πράγματα όπως θέλω εγώ

Η ζωή μου ήταν μέτρια
Κύριε, ήμουν ακίνητη
διαβαίνοντας βιαστικά το μονοπάτι μου
αγνοώντας την τέλεια θέλησή Σου

Μα όλα κατέρρευσαν
αυτή τη σκοτεινή, θλιβερή ημέρα Θεέ μου,
δεν μπορώ να σταματήσω να κλαίω
μην μου τα παίρνεις όλα

Κάθε μέρα περιμένω
ερωτήσεις αναδεύουν τις σκέψεις μου
ο Κύριος μου δίνει απαντήσεις
Πατέρα, ήμουν τόσο τυφλή

Στο απόλυτο σκοτάδι μου
για μένα, πλησιάζει πιο κοντά ο Θεός
παιδί μου, σε καλούσα
Θεέ μου, δεν άκουγα

Πνίγομαι αργά
κλαίω κάθε βράδυ
Κύριε, χρειάζομαι τη δύναμή σου,
ακούει πραγματικά τα δεινά μου;

Αλλά τότε με σηκώνει
ξεσκονίζοντας την πλάτη μου
με γεμίζει με ελπίδα
και την πίστη που μου λείπει

Κύριε, είναι όλο και πιο δύσκολο
θέλω να τρέξω μακριά
αλλά είναι στο πλευρό μου
έτσι βρίσκω τη δύναμη να μείνω

Θεέ μου, είμαι γονατιστή
ψιθυρίζεις το όνομά μου
μου έδωσες νέα ζωή
δε θα είμαι ποτέ η ίδια

Έβαλες φωτιά στην καρδιά μου
με λύτρωσες με τη χάρη Σου
η αγάπη σου είναι σαν μια πλημμύρα -
Θεέ μου, βλέπω το πρόσωπό σου

-Amanda Twellman, Ιούνιος 2002

Κύριε, με δοκίμασες και με γνωρίζεις!
Ψαλμοί 139:1

Απροσδόκητη ευλογία

Πρόσωπο με πρόσωπο με τον Δημιουργό μου
τα μάτια μου είναι ανοιχτά
νέα κομμάτια του εαυτού μου ζωντανεύουν
τι γίνεται όμως με αυτούς που πεθαίνουν;

Γνωρίζοντας πώς πρέπει να νιώθω,
παλεύω στο μυαλό μου
αργά προχωρώ μπροστά, κρατώ την αναπνοή μου
ρίχνοντας μια ματιά σε αυτά που άφησα πίσω

Όλα τα μάτια είναι στραμμένα πάνω μου
αναρωτιέμαι τι θα κάνω
πετάω το παλιό, διστακτικά
καθώς ο Θεός με δίνει περήφανα το νέο

Το νέο είναι δυνατότερο, χαρούμενο, ώριμο
περισσότερο από ό, τι ονειρευόμουν ποτέ
έτοιμη να μην κοιτάξω ποτέ πια πίσω
ή τουλάχιστον, έτσι φαινόταν...

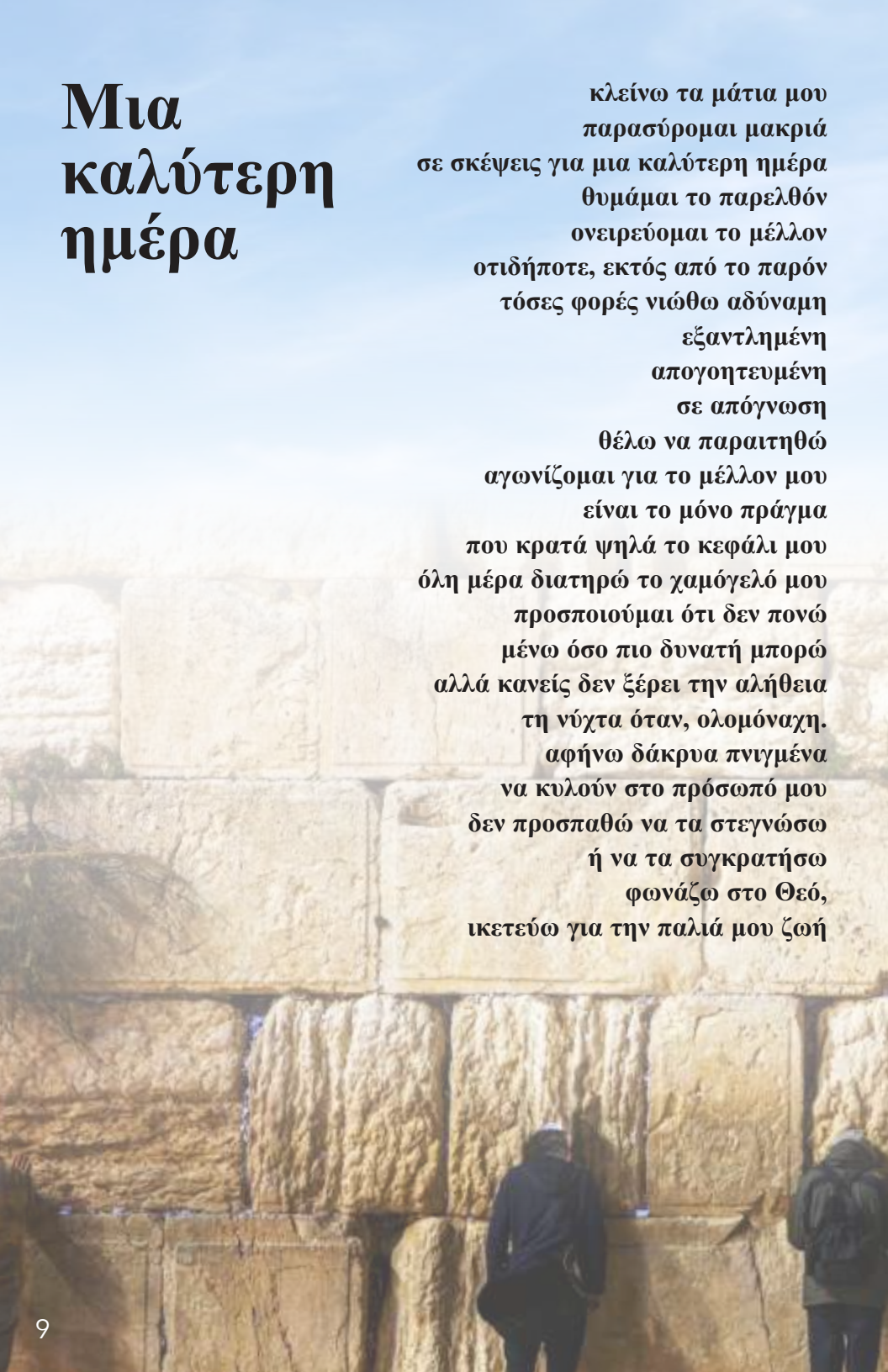
Μερικές φορές μου λείπουν οι παλιές καλές μέρες
μία παιδική αθωότητα, που χάθηκε
αλλά ήρθε στη θέση της μια μόνιμη πίστη
γνωρίζοντας ότι άξιζε το κόστος

Έτσι, όταν νιώθω πνιγμένη σε αυτόν τον κόσμο,
προσπαθώντας να συμβιβαστώ με λιγότερα
γυρίζω την πλάτη μου και υψώνω τη ματιά μου
στον μοναδικό που με ενδιαφέρει να εντυπωσιάσω

Amanda Twellman, 29 Νοεμβρίου 2002

Μια καλύτερη ημέρα

κλείνω τα μάτια μου
παρασύρομαι μακριά
σε σκέψεις για μια καλύτερη ημέρα
θυμάμαι το παρελθόν
ονειρεύομαι το μέλλον
οτιδήποτε, εκτός από το παρόν
τόσες φορές νιώθω αδύναμη
εξαντλημένη
απογοητευμένη
σε απόγνωση
θέλω να παραιτηθώ
αγωνίζομαι για το μέλλον μου
είναι το μόνο πράγμα
που κρατά ψηλά το κεφάλι μου
όλη μέρα διατηρώ το χαμόγελό μου
προσποιούμαι ότι δεν πονώ
μένω όσο πιο δυνατή μπορώ
αλλά κανείς δεν ξέρει την αλήθεια
τη νύχτα όταν, ολομόναχη.
αφήνω δάκρυα πνιγμένα
να κυλούν στο πρόσωπό μου
δεν προσπαθώ να τα στεγνώσω
ή να τα συγκρατήσω
φωνάζω στο Θεό,
ικετεύω για την παλιά μου ζωή

όλοι θέλουν να βοηθήσουν
προσφέρουν να μου κρατήσουν το χέρι
αλλά κανείς δεν καταλαβαίνει
πώς νιώθεις...
τα μαλλιά μου συνεχίζουν να πέφτουν
νιώθω τόσο άσχημη
το σώμα μου δεν είναι δικό μου,
δεν μπορώ να σκεφτώ για το μέλλον μου
νιώθω τόσο αδύναμη
αισθάνομαι μόλις ζωντανή,
η καρδιά μου πονάει
τα μάτια μου δεν μπορούν να κλάψουν πιο πολύ
το μισώ αυτό
μισώ αυτό που κάνει σε μένα.
στην οικογένειά μου,
στον αγαπημένο μου,
στους φίλους μου
σε παρακαλώ να τελειώσεις σύντομα
κάντο να φύγει μακριά
Θεέ μου, δώσε μου δύναμη
μην φεύγεις από το πλευρό μου
μέχρι οι σκέψεις για μια καλύτερη ημέρα
να μην είναι μόνο σκέψεις

Amanda Twellman
29 Δεκεμβρίου 2002

Δεν ήταν η απάντηση που ήθελα

Στα γόνατά μου κάθε βράδυ
σ' εκλιπαρώ, με την ίδια προσευχή
ελπίζοντας για μία μόνο απάντηση
η αναμονή είναι ανυπόφορη

Τελικά έρχεται η απάντησή Σου
τόσο αναμφισβήτητη και ξεκάθαρη
αλλά δεν είναι αυτό που ήθελα, Θεέ μου
και στην αρχή γεμίζω με φόβο

Για ένα δευτερόλεπτο, με θλίψη,
αμέτρητα δάκρυα και μετά, αμφιβολία,
Θεέ μου, ποιο είναι το σχέδιό σου;
ήμουν τόσο σίγουρη ότι θα με βοηθήσεις

Και τότε, μιλάει απαλά στην καρδιά μου
αποκαλύπτει την τέλεια θέλησή Του
η συνεχής αδυναμία μου δοξάζει τη δύναμή Του
έτσι, με δέος, στέκομαι ακίνητη

Ξυπνώ κάθε πρωί
με το πιο μεγάλο χαμόγελο,
εντελώς αβέβαιη για το αύριο
αλλά πάντα με αυτοπεποίθηση για τη χάρη Του

Έτσι δεν θα χάσω ποτέ την πίστη μου
καθώς με διδάσκει να επιμένω
ακόμα και σε δοκιμασίες, ξεχειλίζω με χαρά
γνωρίζοντας ότι μια περίλαμπρη ημέρα
θα σκουπίζει κάθε δάκρυ!

Amanda Twellman
16 Ιανουαρίου 2003

Σου αρκεί η χάρη μου, γιατί η δύναμή μου φανερώνεται στην πληρότητά της μέσα σ' αυτή την αδυναμία σου.
Β Προς Κορινθίους, 12:9

ΠΡΟΣΕΥΧΗΤΙΚΗ ΥΠΟΜΟΝΗ

Κουρασμένη, εντελώς εξουθενωμένη
χαραγμένη από την καταιγίδα
παλεύοντας με προσευχητική υπομονή
η πίστη μου, τόσο κουρασμένη και φθαρμένη

Παλεύω να κρατήσω το κεφάλι μου ψηλά
φεύγει πιο μακριά η γραμμή του τερματισμού;
τα μάτια μου αμφισβητούν το σιωπηλό ουρανό
αλλά τα χείλη μου δεν σταματούν να προσεύχονται

Καθώς με πλάθει για το σκοπό Του
η πίστη μου εξευγενίζεται
ξαφνικά κάθε σκοτεινό σύννεφο
δείχνει και την καλή του πλευρά

Δεν φοβάμαι πια το μέλλον
ή τα πράγματα που δεν ελέγχω
εστιάζω στο αιώνιο
στην κατάσταση της ψυχής μου

Και τότε...

Η απάντηση που ήθελα
σε μια προσευχή, πριν από πολύ καιρό,
με δέος απλά στέκομαι άφωνη
απολαμβάνοντας τη λάμψη

Ανυψώνω τα μάτια μου στον ουρανό
όταν ευγνωμονώ και όχι όταν απλά φοβάμαι
κατάπληκτη πέφτω στα γόνατά μου
γιατί είμαι τρομερά και υπέροχα φτιαγμένη

Ζώντας τη ζωή ως προνόμιο
ξαφνικά, αποκτά τέλειο νόημα
καθώς περιμένω αυτό που έχει σχεδιάσει
χαμογελώντας με γλυκιά αγωνία

από: Amanda Twellman, 1 Σεπτεμβρίου 2003

Αιχμαλωτισμένη

Αιχμαλωτισμένη στη βιασύνη
ξυπνάς καθημερινά
είσαι πραγματικά ευγνώμων,
έχεις χρόνο να προσευχηθείς;

Συγκλονισμένη και ξέφρενη
καθώς οι δοκιμασίες έρχονται στο
μονοπάτι σου
η ανησυχία δεν μπορεί να σ' ελέγξει
αν έχεις πίστη να προσευχηθείς

Τυλιγμένη στο μέλλον
ξεχνάς ν' απολαύσεις την ημέρα
το παρελθόν έφυγε, σε συγχώρησε
απλά σταμάτα, πάρε μια ανάσα και προσευχήσου

Δουλεύεις σιωπηλά
περιμένοντας εκείνη την ημέρα
μπράβο, καλέ και πιστέ μου υπηρέτη...
Είναι όλα όσα έχει να πει

Amanda Twellman
18 Σεπτεμβρίου 2003

Άρρηκτες υποσχέσεις

Amanda Dieppa, 2003

Όταν όλα πάνε καλά
κι έχω μια τέλεια μέρα
πόσο εύκολο είναι να Σε δοξάσω
και με χαρά, προσεύχομαι

Σιγά σιγά Σε ξεχνώ
«Μπορώ να το κάνω μόνη μου»
το κενό σέρνεται μέσα μου αργά
κι αρχίζω να νιώθω μόνη

Μου χτυπάς, συνεχώς,
αλλά η καρδιά μου δεν σ' αφήνει μέσα της
επειδή είμαι πολύ αποσπασμένη
από άγχος κι εγωιστική αμαρτία

Πολύ τεμπέλα και πεισματάρα
για να παραδεχτώ ότι είμαι αδύναμη
κι αντίθετα, περιπλανώμαι στο σκοτάδι
όταν είσαι Εσύ που πρέπει να αναζητήσω

Κουβαλώ τα δικά μου βάρη
τόσο βαριά, συντρίβομαι και πέφτω
πρέπει όμως να πέσω, δυστυχώς,
για να μου μάθεις να είμαι ταπεινή

Ο δρόμος της ζωής γίνεται τραχύς,
βραχώδης
κι έχω μια άσχημη μέρα
είμαι αναστατωμένη με τον Θεό
που αφήνει τα προβλήματα να έλθουν
στο δρόμο μου;

Τότε σκέφτομαι τις υποσχέσεις Του
για την αιωνιότητα, τις κράτησε όλες
είπε ότι δεν θα με άφηνε ποτέ
αλλά ποτέ δεν υποσχέθηκε ότι δεν θα πέσω

Θα με οδηγήσει μέσα από τις φλόγες
θα μου δώσει δύναμη να σταθώ στη δοκιμασία
μόνη μου να προχωρήσω, ούτε ένα εκατοστό,
με τον Χριστό μπορώ ένα χιλιόμετρο

Οπότε όταν όλα πάνε στραβά
και ζω τις πιο σκοτεινές μέρες μου
ένας στοργικός, πιστός Θεός με στηρίζει
που αξίζει αδιάκοπο έπαινο!

Αποστερημένη

Σταμάτησα ακίνητη στο μονοπάτι μου, άφωνη
η καρδιά μου αισθάνεται εντελώς σπασμένη
η ζωή φαινόταν τόσο σταθερή, τόσο τέλεια,
μέχρι που οι ελπίδες μου τσακίστηκαν

Έμεινα να νιώθω με άδεια χέρια
η πίστη μου ταραγμένη, συγκλονισμένη
παγωμένη από φόβο και σύγχυση
ξαφνικά αποστερημένη, νιώθω εγκαταλειμμένη

Βαθιά μέσα μου ξέρω την αλήθεια
η αγάπη του είναι πάντα εκεί
ωστόσο, ένα μέρος μου κλαίει, είμαι απογοητευμένη,
επειδή η ζωή απλά δεν είναι δίκαιη

Παλεύω να δώσω ένα παράδειγμα
και χάνω τελείως το σημάδι
καταρρέω στο έδαφος με απόγνωση
νιώθω να μ' έχουν αφήσει στο σκοτάδι

Αλλά μια μικρή ακτίνα πίστης
αναρριχάται στο μυαλό μου
μεγάλωσε στις παλιές μου δοκιμασίες
εξευγενίζονταν συνεχώς

Αποστερημένη και εκπληκτικά απλή
πίστη, το μόνο πράγμα που έμεινε στα χέρια μου
χαρούμενη, χωρίς να χρειάζομαι τίποτ' άλλο
για να τρέξω στον αγώνα και να σταθώ όρθια

Amanda Dieppa, 26 Φεβρουαρίου 2004

Κύπελλο που ξεχειλίζει

Τόσο κουρασμένη από αυτή τη ζωή
κύριε, άφησέ με να τα εγκαταλείψω όλα
πάρε τον πόνο μου μακριά
άδειασε το κύπελλό μου

Η αγωνία της ψυχής μου
ζητά διέξοδο από το βάθος
κρατώ μέσα μου πλημμύρα από δάκρυα
δεν μου επιτρέπεται να κλάψω

Η ανθρώπινη αδυναμία με ξεπερνά
είμαι τυφλωμένη από το συναίσθημα
πνίγομαι στο άγνωστο
η ζωή, ένας ταραχώδης ωκεανός

Το πρόσωπό μου, χαμογελαστή πρόσοψη
προδίδει ό, τι είναι μέσα μου
η καρδιά μου, κομμένη από απογοήτευση
σε μια μάχη που δεν μπορώ να κερδίσω

Βοήθεια, η μόνη μου ελπίδα
το ίδιο σήμερα, χθες, αύριο
μην αφήνεις το φως μέσα μου
να ξεπλυθεί σ' ένα κύμα θλίψης

Η πίστη μου προσπαθεί να κρατηθεί, τόσο αδύναμη
το κουράγιο μου εξαντλήθηκε
αλλά πιστεύω, εμπιστεύομαι, περιμένω
για μία μέρα...
όταν θα ξεχειλίσει το
κύπελλό μου

Amanda Dieppa
3 Μαρτίου 2004

Ζήσε με την καρδιά σου

Amanda Dieppa, 24 Μαρτίου 2004

Κάθεσαι εκεί, περιμένοντας άσκοπα
αφήνοντας τη ζωή σου να σε προσπερνά
λες ότι ο Θεός μου δεν είναι για σένα
μπορείς να μου δώσεις ένα σοβαρό λόγο, γιατί;

Εσύ μου λες ότι η πίστη μου
είναι ένα χρήσιμο, μικρό δεκανίκι
ότι δεν θα ξεγελαστείς τόσο εύκολα
ότι θέλεις ενδείξεις, αποδείξεις, κάτι ν' αγγίξεις

Κάποιοι λένε ότι δεν υπάρχει Θεός
κι όμως υπηρετούν κάποιον, κάθε μέρα
που παίρνει τη μορφή του εαυτού τους
και πάντα θέλει το δικό του

Νιώθεις μια αίσθηση κενού
που σε βασανίζει μέσα σου
βυθίζεσαι στη μεμψιμοιρία
ελέγχεσαι από εγωιστική υπερηφάνεια

Επενδύοντας σε πράγματα που δεν έχουν νόημα
πράγματα που δεν διαρκέσουν ποτέ
αρνείσαι να παραδώσεις τη ζωή σου
επειδή πόνεσες, κάποτε

Αρνούμενος να αναγνωρίσεις το Θεό
απορρίπτεις τη δική μου πίστη
ζεις με την ισχυρή σου διάνοια
καθώς εγώ ζω με την χαρούμενη καρδιά μου

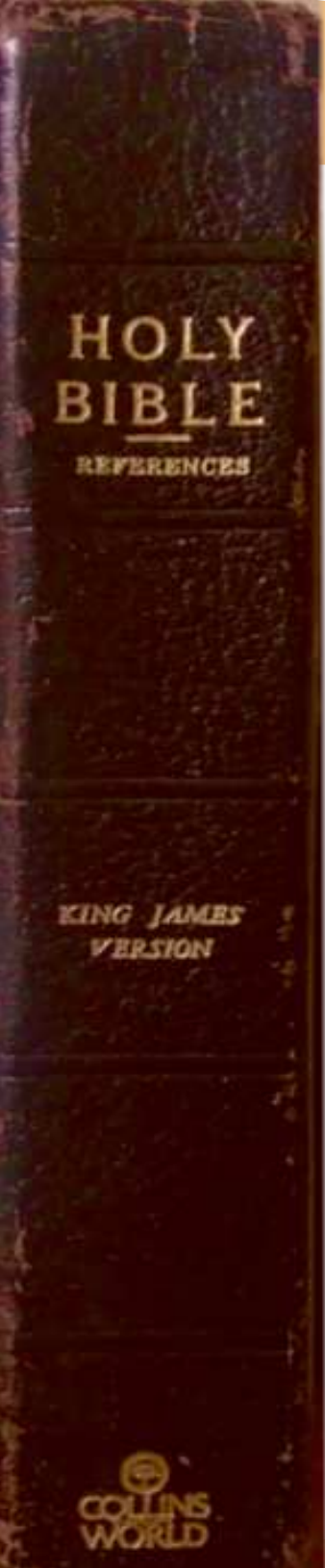
Η πίστη μου, ένας πανίσχυρος καταλύτης
η πίστη σου στον εαυτό, ένα εμπόδιο
χτίζεις τη ζωή σου στην άμμο
καθώς κρατιέμαι σφικτά στον Αιώνιο Βράχο μου

Κρατιέσαι από τη δική σου διάνοια
και θα πνιγείς μέσα σε μια εγωιστική ψυχή
προσπαθώντας να χωρέσεις τα πάντα, εκτός από το Θεό
σε μια θέση κενή, που έχει το σχήμα του Θεού.

Σταμάτα να σπαταλάς τον πολύτιμο χρόνο σου
χωρίς σκοπό και τυφλός
ξέφυγε από τη φυλακή της υπερηφάνειας
ώστε εκείνη την ημέρα, όταν ο Θεός σου δώσει
την ένδειξη, την απόδειξη,
κάτι που να μην μπορείς να αρνηθείς -

να μην μείνεις πίσω.

Συνεχής παράδοση

Πριν από πολύ, πολύ καιρό,
παρέδωσα τη ζωή μου
γνωρίζοντας τις αδυναμίες μου
τόσο ξεκάθαρα θυμάμαι

Όταν Του έδωσα τον απόλυτο έλεγχο
πιστεύοντας στη φροντίδα Του
μ' εμπιστοσύνη στη δύναμή Του
δεν υπήρχε βάρος που να μην μπορώ ν' αντέξω

Κι όμως, περιπλανώμαι αργά
πέρα από το πολύτιμο βλέμμα Του
παίρνοντας πίσω όσα κάποτε παρέδωσα
κουβαλώντας ένα βάρος που δεν είναι πλέον
ελαφρύ

Αιχμαλωτισμένη σ' έναν ατελείωτο κύκλο
αυτή η ζωή είναι τόσο συγκεχυμένη, περίπλοκη
οι συνεχείς αδυναμίες μου, οι ατέλειες
μ' αφήνουν αγανακτισμένη, απογοητευμένη

Κι όμως ο Κύριος περιμένει με αγάπη
είναι υπομονετικός με το ρυθμό μου
με διαβεβαιώνει συνεχώς
δεν είμαι ποτέ μια μάταια υπόθεση

Amanda Dieppa, 16 Ιουνίου 2004

ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗ ΣΤΙΓΜΗ

Τι συμβαίνει όταν κοιτάζω μέσα μου;
νιώθω απελπισμένη και γεμάτη θλίψη
Τι συμβαίνει όταν κοιτάζω γύρω μου;
είμαι θλιμμένη, τρομαγμένη για το αύριο

Αν αυτή η ζωή είναι πράγματι μια δοκιμασία
φοβάμαι ότι έχω αποτύχει τρομερά
τόσο αδύναμη, μπερδεμένη, χαμένη όταν βρέχει...
και τώρα αυτό το ασταμάτητο χαλάζι

Κι όταν πέφτω στο πιο βαθύ σημείο
κάποιοι προσπαθούν να με βυθίσουν κι άλλο
μ' αποφεύγουν, μ' αγνοούν
πνίγομαι σιγά-σιγά, μόνη

Αιχμαλωτισμένη σ' αυτή την απελπισμένη στιγμή
τυφλωμένη από ένα χείμαρρο δακρύων
τι συμβαίνει όταν περιμένω απ' Αυτόν;
με καταλαβαίνει και μ' ακούει

Μου δίνει αιώνια ελπίδα
μπορώ να στηρίζομαι στην οικογένεια, στους φίλους
η μία και μοναδική παρηγοριά
αυτή η ζωή δεν είναι το τέλος

Amanda Dieppa, 18 Ιουνίου 2004

Ανά πάσα στιγμή

Τόσο ευγνώμων, ευγνώμων, ευγνώμων
για ευλογίες που ξεχειλίζουν
αν και δεν αξίζω ούτε μία
νιώθω και γνωρίζω την αγάπη Του

Τόσο αγαπημένη, αγαπημένη,
αγαπημένη
είμαι τ' αστέρι Του, θέλω να λάμψω
με βλέπει, μου χαμογελάει, με καλεί

παιδί μου, είσαι δική μου!
Τόσο γεμάτη, γεμάτη, γεμάτη
με τη χαρά Του και το Πνεύμα Του
βλέπω την τέλεια δόξα Του

και θέλω απεγνωσμένα να την καθρεφτίσω
Τόσο γαλήνια, γαλήνια, γαλήνια
ξέροντας ότι είναι Αυτός που έχει τον
έλεγχο

ζώντας μια ζωή που σχεδίασε περίπλοκα
ο σχεδιαστής της ίδιας της ψυχής μου
Περιμένω, περιμένω, περιμένω
να κρατήσει ο Κύριός μου την
υπόσχεση Του

Amanda Dieppa, 14 Ιουλίου 2004

Άνοιξε τα μάτια μου

Τυφλωμένη από δάκρυα
τυφλωμένη από φόβους
δεν φαίνεται να υπάρχει διέξοδος
παγιδευμένη σ' ένα κλουβί
πασχίζω ν' αναπνεύσω
πολύ αδύναμη να ουρλιάξω, να φωνάξω

Η καρδιά και η ψυχή μου
εξουθενωμένη, χωρίς δύναμη
αισθάνομαι την πίστη μου εξαντλημένη
φωνάζω ξανά
και ξανά
«σε παρακαλώ, πάρε από εμένα αυτό το ποτήρι»

Ο χρόνος περνά
οι μέρες κυλούν
ο κόσμος κινείται, ενώ στέκομαι ακίνητη
βγάλε με απ' αυτό το κλουβί
πάρε τον πόνο μου μακριά
άνοιξε τα μάτια μου στην αινιγματική Σου βούληση

Πέφτω κάτω ξανά
και πάλι σηκώνομαι
μόνο και μόνο για να ξαναπέσω
τον χάνω αυτόν τον αγώνα
χάνω τα λογικά μου
υπάρχει πραγματικά τρόπος να κερδίσω;
η εμπιστοσύνη εξασθενεί
η ελπίδα χλωμιάζει
αν και παλεύω να την κρατήσω κοντά μου

Γιατί είσαι μακρινός
γιατί είσαι σιωπηλός
Όταν σε χρειάζομαι πιο πολύ;

Εσύ έφτιαξες αυτήν την ψυχή
της εμφύσησες ζωή
και γι' αυτό αναρωτιέμαι
είμαι απογοητευμένη, θυμωμένη
ανήσυχη κι εξαντλημένη
υπάρχει άλλος τρόπος;

Μια καρδιά καίγεται
μια πίστη ακλόνητη
που κάποτε ταράχτηκε μέσα μου
Τώρα μου έχει απομείνει
το κενό
και δεν υπάρχει μέρος να κρυφτώ

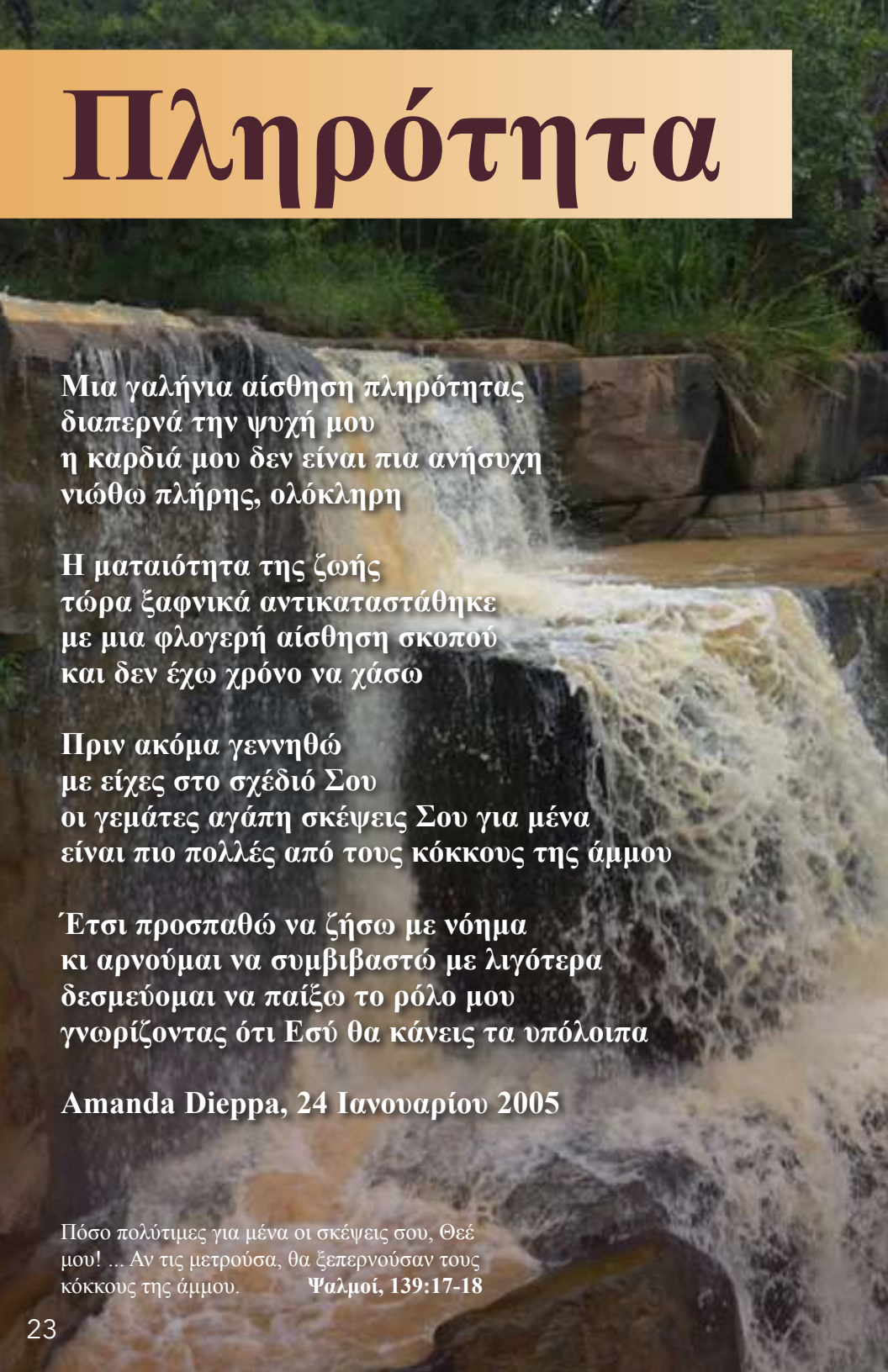
πάρε το μακριά
πάρε το μακριά
σε παρακαλώ, άκουσε την
κραυγή μου
Ότι κι αν είναι
που σκοπεύεις να κάνεις
άνοιξε τα μάτια μου.

Amanda Dieppa
27 Δεκεμβρίου 2004

Ο Ιησούς είπε, «Ήρθα για να φέρω κρίση στον κόσμο, ώστε αυτοί που δε βλέπουν να βρουν το φως τους...»
Κατά Ιωάννην 9,39

Πληρότητα

Μια γαλήνια αίσθηση πληρότητας
διαπερνά την ψυχή μου
η καρδιά μου δεν είναι πια ανήσυχη
νιώθω πλήρης, ολόκληρη

Η ματαιότητα της ζωής
τώρα ξαφνικά αντικαταστάθηκε
με μια φλογερή αίσθηση σκοπού
και δεν έχω χρόνο να χάσω

Πριν ακόμα γεννηθώ
με είχες στο σχέδιό Σου
οι γεμάτες αγάπη σκέψεις Σου για μένα
είναι πιο πολλές από τους κόκκους της άμμου

Έτσι προσπαθώ να ζήσω με νόημα
κι αρνούμαι να συμβιβαστώ με λιγότερα
δεσμεύομαι να παίξω το ρόλο μου
γνωρίζοντας ότι Εσύ θα κάνεις τα υπόλοιπα

Amanda Dieppa, 24 Ιανουαρίου 2005

Πόσο πολύτιμες για μένα οι σκέψεις σου, Θεέ μου! ... Αν τις μετρούσα, θα ξεπερνούσαν τους κόκκους της άμμου. **Ψαλμοί, 139:17-18**

ΠΡΟΣΩΡΙΝΕΣ ΔΟΚΙΜΑΣΙΕΣ

Δοκιμασίες, η μία μετά την άλλη
πιέζομαι από κάθε πλευρά μου
κι ανέχομαι, σιωπηλά
άλλη μια δοκιμασία της ζωής

Μέρα με τη μέρα
παλεύω και προσπαθώ
ν' αντιμετωπίσω προσωρινά προβλήματα
χωρίς να ρωτώ «γιατί;»

Εποχή μετά την εποχή
περνάω από χαρές και λύπες
είτε πετύχω είτε αποτύχω
η πίστη μου μεγαλώνει κάθε φορά

Όσο περνάει ο χρόνος
η πίστη μου γίνεται χλιαρή
και τότε θερμαίνεται ξανά
όταν με συναντάς σε μια καταιγίδα

Θρίαμβος μετά το θρίαμβο
αναγνωρίζω ότι είναι από Σένα
κάθε ανάγκη που είχα ποτέ
την είδες και την εκπλήρωσες

Amanda Dieppa
2 Φεβρουαρίου 2005

ΑΘΑΝΑΤΗ ΕΛΠΙΔΑ

Κόβεται η ανάσα μπροστά στο φόβο
δεν μπορώ να νιώσω την καρδιά μου
βλέποντας τα δικά μου όνειρα
να συντρίβονται, να καταρρέουν

Η ίδια ακριβώς μάχη,
αγωνίστηκα για χρόνια
ο μεγαλύτερος φόβος μου, μια πραγματικότητα
η μόνη απάντησή μου, δάκρυα

Ακόμα δυνατή για το Χριστό
αλλά η αδυναμία μου φαίνεται
όταν όλα εξαρτώνται από Αυτόν
και δεν μπορώ να κάνω τίποτα

Επειδή για μια στιγμή είμαι αδύναμη
και τότε ζωντανεύει η πίστη
ξέρω ότι είμαι στα χέρια Του
εκεί ήμουν πάντα

Πάρε τα πάντα
βάλε με μπροστά σε σίγουρο θάνατο
θα λέω ότι ο Θεός είναι καλός
με την τελευταία μου ανάσα

Η ζωή μου είναι σύντομη και φευγαλέα
αλλά η ελπίδα μου είναι αθάνατη
ό, τι και αν συμβεί,
δεν θα ξεχάσω ...
ότι είναι Αυτός που δοξάζω

Amanda Dieppa, 7 Φεβρουαρίου 2005

ΤΟ ΑΙΩΝΙΟ ΒΑΡΟΣ

Βοήθησέ με να καταλάβω, Θεέ μου
φοβάμαι να σε ρωτήσω γιατί
γιατί υπάρχει τόσος πόνος, Κύριε
τόσος για να με κάνει να κλαίω;

Το πρόσωπό μου στιγματισμένο με δάκρυα
δύσκολα παίρνω ανάσες
νιώθω παγιδευμένη, με ένα αιώνιο βάρος
με πάρα πολλά για να αντέξει κανείς

Παρά την κάθε προσπάθειά μου
να θυμάμαι ότι είσαι εκεί
λυγίζω ακόμα στην πίεση
παραδίνομαι στην απόγνωση

Το μυαλό μου λέει «να είσαι ακίνητη»
αλλά η καρδιά μου ουρλιάζει μέσα της
έχει κουραστεί να πληγώνεται
και λέει ότι δεν θα κερδίσω ποτέ

Η θλίψη παραείναι οικεία
η ελπίδα αισθάνεται πολύ μακριά
με τόσο βάρος απ' αυτή τη ζωή
φοβάμαι ακόμη και να προσευχηθώ
Ξέρω ότι υπάρχει ένα σχέδιο

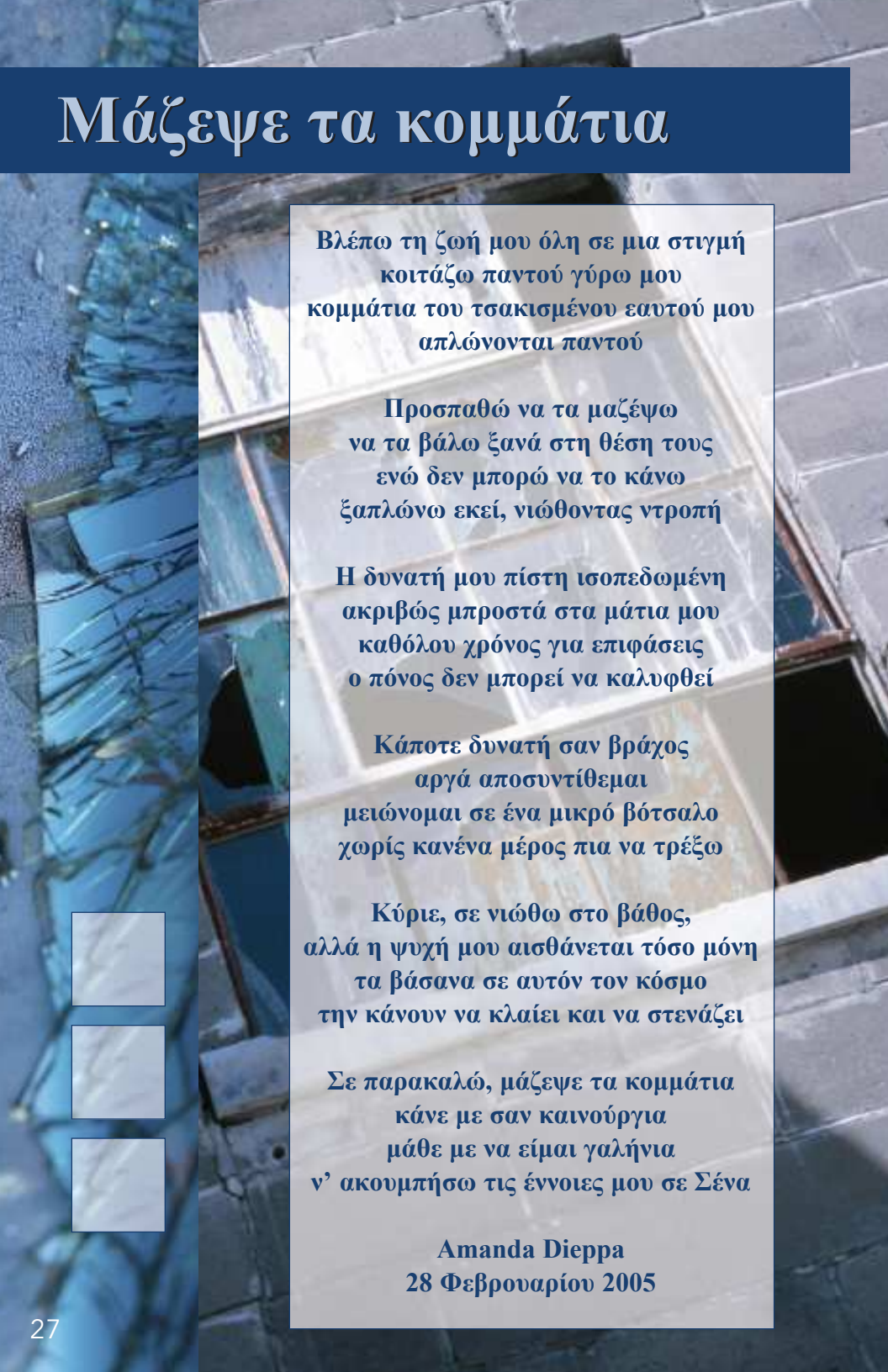
αλλά φοβάμαι να το ζήσω
θέλω να κάνω μια στροφή
και να παραδοθώ στην αμφιβολία μου

Βοήθησέ με να πιστέψω, Θεέ μου
φοβάμαι να σ' απογοητεύσω
ντρέπομαι να παραιτηθώ
τόσο σιωπηλά πνίγομαι

Amanda Dieppa
25 Φεβρουαρίου 2005

Άφησε το φόρτο σου στον Κύριο κι αυτός θα σε ανακουφίσει. **Ψαλμοί, 55:22**

Μάζεψε τα κομμάτια

Βλέπω τη ζωή μου όλη σε μια στιγμή
κοιτάζω παντού γύρω μου
κομμάτια του τσακισμένου εαυτού μου
απλώνονται παντού

Προσπαθώ να τα μαζέψω
να τα βάλω ξανά στη θέση τους
ενώ δεν μπορώ να το κάνω
ξαπλώνω εκεί, νιώθοντας ντροπή

Η δυνατή μου πίστη ισοπεδωμένη
ακριβώς μπροστά στα μάτια μου
καθόλου χρόνος για επιφάσεις
ο πόνος δεν μπορεί να καλυφθεί

Κάποτε δυνατή σαν βράχος
αργά αποσυντίθεμαι
μειώνομαι σε ένα μικρό βότσαλο
χωρίς κανένα μέρος πια να τρέξω

Κύριε, σε νιώθω στο βάθος,
αλλά η ψυχή μου αισθάνεται τόσο μόνη
τα βάσανα σε αυτόν τον κόσμο
την κάνουν να κλαίει και να στενάζει

Σε παρακαλώ, μάζεψε τα κομμάτια
κάνε με σαν καινούργια
μάθε με να είμαι γαλήνια
ν' ακουμπήσω τις έννοιες μου σε Σένα

Amanda Dieppa
28 Φεβρουαρίου 2005

Ένα ποίημα για την Amanda
από την αδερφή της, τη Laura

Άφησε κάτω τα κομμάτια

Όταν η ζωή περνάει σε μια στιγμή μπροστά σου,
δεν χρειάζεται να ψάχνεις γύρω σου
μαζί με τον παντοδύναμο Θεό,
στην οικογένεια βρίσκεται η παρηγοριά σου.
Άφησε κάτω τα κομμάτια,
μην τα βάζεις ξανά στη θέση τους,
τηλεφώνησέ μου και ξέρεις ότι θα είμαι εκεί,
να σε βοηθήσω μ' όσα περνάς.
Είμαι αυτή που ντρέπεται,
όταν βλέπω ότι μπορώ μόνο λίγα πράγματα να κάνω.
Αλλά ξέρω ότι έχεις τόση πίστη,
που σώζεις όλη μας την οικογένεια.
Είμαι τόσο περήφανη για όσα πέτυχες,
και πόσο δυνατή ήσουν πάντα,
αν και νομίζεις ότι είσαι μόνο ένα βότσαλο,
τότε τι είμαι εγώ;
ένας κόκκος σκόνης μπροστά σου,
πρόθυμη να είμαι εκεί όταν θα είσαι έτοιμη.
Μην αισθάνεσαι μόνη σου Amanda.
Ξέρω ότι δεν ήμουν η αδερφή που θα μπορούσα,
Αλλά θέλω να σου πω ότι σε αγαπώ τόσο πολύ,
κι αν ήμουν τόσο δυνατή όσο εσύ,
θα ήμουν καλύτερος υποστηρικτής και Χριστιανή.

Laura Twellman 28 Φεβρουαρίου 2005

Θεός;

Δεν μπορώ να αναπνεύσω
πνίγομαι για μια ανάσα μέσα από τα δάκρυα.
Πόσο καιρό μπορώ να ξεγελάσω
και να πολεμήσω τους φόβους μου;

Η ζωή ξετυλίγεται, μία κλωστή κάθε φορά
όλο και πιο γρήγορα
αρχίζω να ξετυλίγομαι.

Ψάχνω για απαντήσεις
όλο και πιο δύσκολο να βρεθούν
σύντομα, πολύ σύντομα
η πλήρης θλίψη θα είναι δική μου.

Νιώθω αχάριστη
παραπονιέμαι συνεχώς;
λιγότερο από ένα μήνα πριν,
ένιωθα απόλυτα καλά.

Πόσο γρήγορα γίνονται τα πράγματα ξινά,
πού πηγαίνει η ζωή μου;
νιώθω ότι χάνω τον έλεγχό μου,
δεν μου αρέσει να μην ξέρω.

Ο Σατανάς ράβει επιδέξια,
πλέκοντας τη ζωή μου ξανά με βιασύνη,
ράβοντας αβεβαιότητα κι αμφιβολία
νιώθω ότι χάνω τον αγώνα της ζωής.

Δεν έχω τον έλεγχο,
παλεύω να κρατηθώ
σε παρακαλώ σώσε με Κύριε Ιησού,
όλα είναι είναι τρομερό λάθος.

Η δουλειά είναι σχεδόν αφόρητη,
η καθημερινή απογοήτευση συνεχίζει,
δώσε μου υπομονή, η δική μου δεν είναι καλή
με το μικρότερο πρόβλημα τρέχω μακριά.

Μπερδεμένη σ' ένα σταυροδρόμι,
ποιο δρόμο να πάρω;
είμαι κολλημένη στη μέση,
φοβάμαι μην κάνω λάθος.

Αυτό το βάρος στους ώμους μου
είναι αρκετά βαρύ να το αντέξω
βυθίζομαι σε κινούμενη άμμο
Θεέ μου, Είσαι εκεί;

Δίνω το βάρος μου σε Σένα
σε παρακαλώ Κύριε, πάρτο όλο από μένα,
αποδυναμώνομαι, Θεέ μου,
φοβάμαι ότι θα πέσω.

Έχω ακούσει ότι αν ρωτήσω,
τότε θα μπορέσω να λάβω,
είναι πολύ πιο δύσκολο
απ' ό, τι θα πίστευα.

Εντάξει, πάρε το βάρος Εσύ...
κλείνω τα μάτια μου με ανυπομονησία,
δεν έφτασαν σε Σένα οι προσευχές μου;
η ζωή δεν βγάζει νόημα πια.

Θέλω να δώσω σε Σένα τους φόβους μου,
τι άλλο μπορώ να κάνω;
ξέρω ότι μου λείπει κάτι
Σε ρωτάω

«Πού είναι αυτό το φως,
σε αυτό το τούνελ;» Είμαι τυφλωμένη
«Αν σου δώσω τα δεινά μου,
Θα με βοηθήσεις να το βρω;»

Η απογοήτευση δεν είναι τίποτα
αυτό το συναίσθημα, δεν μπορώ να εξηγήσω
καίει μέσα μου
μια πηγή συνεχούς πόνου.

Νομίζω ότι είναι η καρδιά μου,
έχει πληγωθεί πάρα πολλές φορές,
θα ακολουθήσω την αδελφή μου,
και θα το ανακαλύψω με ποιήματα.

Μπορώ να αισθανθώ, στην οικογένειά μου
μια βαθιά λαχτάρα για γαλήνη
αγωνίζονται κάθε μέρα για κάτι
που θα σταματήσει τον πόνο τους.

Οι στεναγμοί εκπνέονται συνεχώς,
μιλούν για ήττα,
δεν μπορούν να το εκφράσουν με λόγια
πέφτουμε στα πόδια Σου.

Εμπιστευόμαστε το Θεό,
Εσύ ξέρεις τι κάνεις
αλλά λαχταρούμε κάποιες απαντήσεις
για τον πόνο που υπομένουμε.

Γιατί εμάς;
Γιατί τώρα;
Τι δεν έχουμε μάθει ακόμα;

Δεν αρνήθηκα ποτέ το Θεό – Μόνο ερωτήσεις έχω για το Θεό

Ξέρω ότι οι απαντήσεις περιμένουν
στον παράδεισο για εμάς
θα περάσουμε αυτόν τον αγώνα
με πυξίδα μας την εμπιστοσύνη.

Να στηρίζεσαι στην πίστη
είναι δύσκολο
βοήθησέ με να παραμείνω δυνατή
και να εστιάζω σε σένα.

Πίστη σαν σπόρος σιναπιού
αυτό είναι το μόνο πράγμα που έχω
αυτό είναι το μόνο που χρειάζεσαι
και όλα όσα έφερα μαζί μου.

Θέλω να φέρω περισσότερα
και μερικές φορές το κάνω
τα χέρια μου το κρατούν σφιχτό,
αλλά φαίνεται να κυλάει μέσα τους.

Έκλαψα σε Σένα στο παρελθόν
για όσα βαρύνουν την καρδιά μου
γιατί κλαίω σε Σένα τη νύχτα
μόνη στο σκοτάδι.

Σκέφτομαι συνεχώς
συζητώ στο μυαλό μου
παλεύω με τη λογική μου
κι αμφισβητώ το θεϊκό.

Παλεύω με τη λογική
για πράγματα πέρα από την αντίληψη
γιατί κάνεις πράγματα
και μας περνάς από δαχτυλίδια της
φωτιάς.

Έχεις ένα σχέδιο
σχεδιασμένο για όλους μας
ξέρω ότι με ακούς
απαντάς στο κάλεσμά μου.

Διάλεξα να μην τους ακούω
όχι ακόμα
μοιράζεις τα χαρτιά
και φοβάμαι τι θα μου πέσει.

Βλέπεις, υπάρχει κάτι
που εύχομαι κρυφά,
μια επιθυμία για την αδερφή μου
να μην τελειώσει ποτέ.

Ελπίζω εγωιστικά
προσεύχομαι κρυφά
ο σκοπός σου γι᾽ αυτήν
να μην τελείωσε σήμερα.

Ελπίζω να τη χρειάζεσαι εδώ
για πολύ ακόμα καιρό
μην την παίρνεις στο δικό Σου κόσμο
την χρειάζομαι στο δικό μου.

Φοβάμαι πως θα το έπαιρνα
εάν έλεγες ότι ήταν τελειωμένη
εάν την έπαιρνες από εμάς
και έλεγες «Αυτό κάνει».

Αυτό σκέφτομαι μερικές φορές
στα βάθη της καρδιάς μου
σ᾽ αυτές τις στιγμές αδυναμίας
αυτό με κόβει στα δύο.

Στα βάθη της ψυχής μου
πολύ βαθύτερα απ᾽ αυτήν την
εγωιστική θέση
βλέπω πέρα από το φόβο μου να χάνω,
στην αναποφασιστικότητά μου.

Πέρα από τα συναισθήματα που έχω
που θέλω απεγνωσμένα να μείνει μαζί μας,
ελπίζω Θεέ μου να την πάρεις γρήγορα στον ουρανό
επειδή τότε θα είναι εντάξει.

Όχι άλλο πόνο και ταλαιπωρία
ξέρω ότι θα της το δώσεις αυτό,
αλλά πέρα από ένα καινούργιο σώμα,
είναι αυτό για το οποίο προοριζόταν.

Δεν είναι εκεί που πρέπει να είμαι εγώ
θα ήμουν χαρούμενος να Σε βρω ξανά
και να είμαι ελεύθερη
εάν έχει την ευκαιρία να φτάσει αυτόν το στόχο
δεν θα είμαι εγώ που θα σταματήσει την ψυχή της.

Είμαστε φτιαγμένοι για κάτι καλύτερο
ο παράδεισος είναι όπου πρέπει να είμαστε.
αν λοιπόν πρέπει να φύγει αυτή, θα την αφήσω,
απλά όχι με χαρά μου.

Lisa Twellman, 28 Φεβρουαρίου 2005

Σύμφωνα με το Σχέδιο

από τον μπαμπά: 28 Φεβρουαρίου

Πώς θα ήταν
μια ζωή χωρίς πόνο
ένα πνευματικό σώμα
χωρίς ρυτίδες ή στίγματα

Πώς μια κάμπια
ξέρει μέσα σε ένα κουκούλι
ότι θα γίνει πεταλούδα
που μπορεί να κυματίζει και να γοητεύει

Ο Θεός έχει ένα σχέδιο
αλλά ο φόβος με κρατά τυφλό
από την ομορφιά και τη δόξα
ενός νέου θεϊκού σώματος

Θα ανταλλάξω το γήινό μου
για ένα φτιαγμένο από το χέρι Του
περιμένει την άφιξή μου
σύμφωνα με το σχέδιο

Γιατί λοιπόν φοβάμαι
και κλαίω με αγωνία
είναι ο Θεός πραγματικά αληθινός
είναι η ζωή μόνο μια δοκιμασία

Προσεύχομαι και παλεύω
αλλά συνεχίζω να μεγαλώνω
πιο κοντά σε Σένα, Κύριε
και στη ζεστασιά της λάμψης Σου

Είμαι ανήσυχος κι ενθουσιασμένος
να δω τι θα έχει για τους ανθρώπους ο παράδεισος
ένα τέλειο πνευματικό σώμα
και τόσα πολλά ακόμα

Εκείνοι που πιστεύουν
βρίσκουν αληθινή εσωτερική ειρήνη
κατακτώντας όλους τους φόβους
του θανάτου και της αρρώστιας

Κάποια στιγμή πεθαίνουμε όλοι
κάθε παιδί, γυναίκα και άντρας
ζήσε λοιπόν τη ζωή σου σοφά
σύμφωνα με το σχέδιό Του

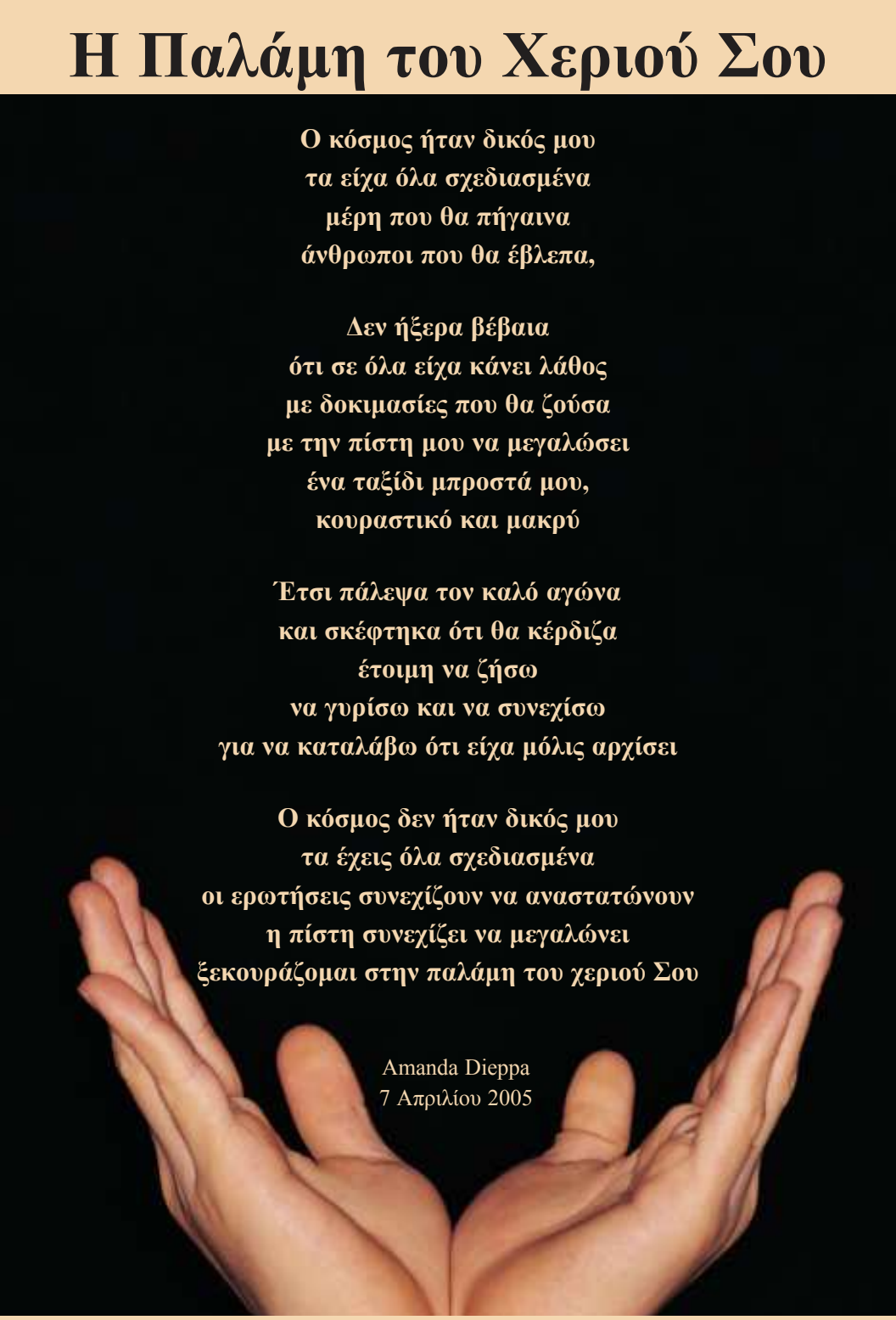
Η Παλάμη του Χεριού Σου

Ο κόσμος ήταν δικός μου
τα είχα όλα σχεδιασμένα
μέρη που θα πήγαινα
άνθρωποι που θα έβλεπα,

Δεν ήξερα βέβαια
ότι σε όλα είχα κάνει λάθος
με δοκιμασίες που θα ζούσα
με την πίστη μου να μεγαλώσει
ένα ταξίδι μπροστά μου,
κουραστικό και μακρύ

Έτσι πάλεψα τον καλό αγώνα
και σκέφτηκα ότι θα κέρδιζα
έτοιμη να ζήσω
να γυρίσω και να συνεχίσω
για να καταλάβω ότι είχα μόλις αρχίσει

Ο κόσμος δεν ήταν δικός μου
τα έχεις όλα σχεδιασμένα
οι ερωτήσεις συνεχίζουν να αναστατώνουν
η πίστη συνεχίζει να μεγαλώνει
ξεκουράζομαι στην παλάμη του χεριού Σου

Amanda Dieppa
7 Απριλίου 2005

Όχι ακόμα

Δεν αμφιβάλλω ότι Εσύ έχεις τον έλεγχο
κι όμως κάτι καίγεται μέσα στην ψυχή μου
η θέλησή μου να ζήσω
περισσότερο από μια φλόγα
ξεσπάει μπροστά
αρνούμενη να εξασθενίσει

Το θέλημά Σου θα γίνει - απλά όχι ακόμα
έχω πάρα πολλά όνειρα, πολλές μεταμέλειες
δεν ήθελα να σπαταλήσω
κάθε πολύτιμη μέρα
αναζητώντας τη δική μου θέληση
περιπλανώμενη χωρίς πυξίδα

Τώρα το ρολόι συνεχίζει να χτυπάει
και θα έδινα τα πάντα για να μην είμαι άρρωστη
ικετεύω και παρακαλώ
μόνο για να θεραπευτώ
μερικές φορές φοβάμαι
η μοίρα μου είναι σφραγισμένη

Σε παρακαλώ μην με πάρεις, τουλάχιστον όχι ακόμα
έχω ευλογηθεί με τόσα πολλά, το μέλλον μου είναι έτοιμο
η νεότητά μου φωνάζει
η καρδιά μου καίγεται...

Αλλά περίμενε ---
το μόνο που χρειάζομαι είναι
η αγάπη Σου.

Amanda Dieppa
20 Απριλίου 2005

Περιμένοντας, ακόμα

Γιατί, Κύριε, γιατί;
παλεύω τόσο πολύ και τόσο σκληρά
μόνο για να κερδίσω μία ίντσα
και να χάσω ένα μέτρο;
που λαχταρά για εκείνη την Ημέρα

Πού, Κύριε, πού
μπορώ να τρέξω και να κρυφτώ,
μόνο για ξεφύγω
από αυτό το αγκάθι στο πλευρό μου;

Πότε, Κύριε, πότε
θα τελειώσει αυτός ο εφιάλτης;
περιμένοντας για έναν άγγελο
που φοβάμαι ότι δεν θα στείλεις ποτέ.

Πώς, Κύριε, πώς
επιτρέπεις τόσο πολύ πόνο
όταν κλαίω, φωνάζοντας με πίστη
και τον αφήσεις απλά να παραμένει;

Σε ποιον να μιλήσω
όταν νιώθω ότι δεν είσαι εκεί;
τι να κάνω
όταν νιώθω ότι δεν νοιάζεσαι;

Περιμένω ακόμα αυτόν τον άγγελο
αλλά η αμφιβολία φθείρει
σιγά σιγά
μια καρδιά κάποτε γεμάτη χαρά
που λαχταρά για εκείνη την Ημέρα

Amanda Dieppa
13 Μαρτίου 2005

Η Αγάπη της Αδελφής

Είναι καλύτερο να αγαπήσεις και να χάσεις παρά να μην αγαπήσεις ποτέ;
Τολμώ να δώσω όλη μου την καρδιά, ξέροντας ότι οι πιθανότητες είναι τόσο μικρές;
Δεν θα ήταν ευκολότερο να μην πλησιάζω, να προστατεύω την ευάλωτη καρδιά μου,
οπότε αν έφευγε, η ψυχή μου δεν θα πληγώνονταν τόσο;
Πονάει τόσο πολύ γιατί έχω αφήσει τον εαυτό μου να πλησιάσει κοντά
Αν με πονάει τόσο να την βλέπω άρρωστη, πώς θα νιώσω εάν πεθάνει;
Όταν αρρώστησε για πρώτη φορά, έτρεξα γιατί φοβόμουν να πλησιάσω,
σκέφτηκα ότι θα μπορούσα να σώσω τον εαυτό μου αποδυναμώνοντας τη
θανατηφόρα δόση της θλίψης.
Μου είπαν ότι θα το μετανιώσω αν δεν την γνωρίσω όσο καλύτερα μπορώ,
για να την αγαπήσω όσο βρίσκεται σε αυτήν τη γη, κάθε πολύτιμο λεπτό.
Άκουσα αυτούς που πίστευα ότι ήξεραν καλύτερα, από εκείνους που είχαν χάσει στο παρελθόν.
Έτσι αγάπησα την αδερφή μου με όλη μου την καρδιά, και δεν μπορούσα να την
αγαπήσω περισσότερο.
Τώρα πηγαίνω στο κρεβάτι το βράδυ και προσεύχομαι να δει το κάθε αύριο,
ελπίζοντας ότι ο Θεός θα σώσει τη ζωή της για να με γλυτώσει από τέτοια θλίψη.
Τη βλέπω και τον πόνο που βιώνει και ομολογώ ότι σκέφτομαι την επιλογή που έχω κάνει
να αγαπώ χωρίς όρους, με καρδιά ευάλωτη αλλά χωρίς φόβο.
Έτσι κοιτάζοντας πίσω, μπορώ να πω ότι δεν μετανιώνω που διακινδύνεψα την καρδιά μου,
αν δεν αγαπούσα όσο αγαπώ, δεν θα ήταν και πολύ σπουδαία καρδιά για να πληγωθεί.
Γιατί αν δεν την είχα αγαπήσει δίνοντάς της όλο μου τον εαυτό,
δεν θα μπορούσα να φανταστώ την αίσθηση της απώλειας εάν δεν την είχα γνωρίσει καθόλου.

Lisa Twellman, 19 Ιουνίου 2005

Μην το βάζεις ποτέ κάτω

δεν πρέπει ποτέ να παρατάς
τη θέλησή σου να ζήσεις
είναι πολλοί αυτοί που σε χρειάζονται
έχεις τόσα πολλά να δώσεις

ξέρω ότι η ζωή μπορεί να είναι δύσκολη
κι υπάρχουν μέρες που πνίγεσαι
όταν το βάρος είναι αρκετό
για να καταβάλει οποιονδήποτε

τώρα κοίτα προς τον Κύριο
που βρίσκεται δίπλα σου
και προσευχήσου ότι ο λόγος Του
θα μεγαλώσει μέσα σου

έχετε πολεμήσει ξανά
και νίκησες τους φόβους σου
ζώντας μια μέρα κάθε φορά
έχεις παρατείνει τα χρόνια

οπότε φόρα την πανοπλία σου
και σήκωσε το σπαθί σου
επειδή δεν χωράνε στη ζωή μας
άλλες αρνητικές σκέψεις

Θα είμαι εκεί, μαζί σου
σε κάθε βήμα του μονοπατιού
και θα γιορτάζουμε τους θριάμβους
καθώς κατακτάμε κάθε μέρα

από τον μπαμπά: 20 Ιουνίου 2005

Φθαρμένη από τη ζωή, καθοδηγούμαι από τον προορισμό

Ρωτάς τι νόημα έχει η ζωή
γιατί είμαστε εδώ;
Κραυγάζουμε, φωνάζουμε με θυμό
ο σκοπός μας δεν φαίνεται και τόσο καθαρά

Μερικοί λένε ότι είναι το ταξίδι
μόνο ο χρόνος θα δείξει
άλλοι λένε ότι είναι ο προορισμός
θα είναι παράδεισος ή θα είναι κόλαση;

Όταν τα πράγματα πάνε στραβά στη ζωή
κι όταν άσχημα πράγματα συμβαίνουν παντού
θα εγκαταλείψεις τον Χριστό
ή θα σταθείς σε σταθερό έδαφος;

Κανείς δεν υποσχέθηκε ότι θα ήταν εύκολο
να γυρίσεις το άλλο μάγουλο
να παραβλέψεις το κακό στη ζωή
και να προσπαθήσεις να είστε τόσο πράος

Ζήλια κι επιθυμία
φθείρουν το υλικό μυαλό μας
το να θέλουμε αυτά που έχουν άλλοι
είναι μέρος του σχεδίου του σατανά

Έτσι, όταν η ζωή σ' έχει κουράσει
κι ανησυχείς ότι είναι μια δοκιμασία
κρατήσου από την πίστη σου για πάντα
και μην ανησυχείς για τα υπόλοιπα

από τον μπαμπά: 23 Ιουνίου 2005

Κατανόηση του καρκίνου ΧΩΡΙΣ το Θεό

Θεέ μου, γιατί συμβαίνει αυτό; Δεν μπορώ να κινηθώ, να αναπνεύσω. Η καρδιά μου πονάει, σαν να συστρέφεται, να πιέζεται και να τραβιέται σε δέκα διαφορετικές κατευθύνσεις. Δεν μπορώ να δω. Τα δάκρυα κλείνουν τα μάτια μου. Προσπαθώ να τα κρύψω, να είμαι δυνατή. Αλλά μέσα μου καταρρέω, Θεέ μου. Μέσα μου κόβομαι κομμάτια. Βλέπω τη ζωή μου όλη σε μια στιγμή. Οι ερωτήσεις με πνίγουν. Θεέ μου, δεν μπορώ να το κάνω αυτό. Όχι ξανά.

Κι η ζωή μου δεν μετράει; Μόλις μεγάλωσα τα μαλλιά μου. μου πήρε τρία χρόνια. Σε παρακαλώ μην τα πάρεις μακριά από μένα. Και τα σχέδιά μου, δεν μετρούν; Θέλω να πάω πίσω στο Σαν Ντιέγκο. Θέλω να πάω στο σχολείο, όπως όλοι οι άλλοι. Θα έπαιρνα το πτυχίο μου σε 3 χρόνια. Θα γινόμουν δασκάλα, δεν έχουν σημασία οι ζωές των παιδιών που πρέπει ν' αγγίξω; Κι η οικογένειά μου, δεν μετρά; Η μητέρα μου. Ο πατέρας μου. Οι αδελφές μου. Ο μικρός αδελφός μου. Υποτίθεται ότι είμαι η δυνατή μεγάλη αδερφή. Δεν μπορώ να τους κάνω να περάσουν τα ίδια ξανά... προτιμώ να το κάνω μόνη μου. Θέλω να δω τη Lisa και τη Laura να παντρεύονται. Θέλω να γίνω κουμπάρα τους. Θέλω να δω τον Michael να αποφοιτά από το γυμνάσιο. Θέλω να φροντίσω τη μητέρα και τον πατέρα μου όταν γεράσουν. Δεν θέλω να με φροντίζουν αυτοί... υποτίθεται ότι δεν πρέπει να είναι έτσι.

Θεέ μου, πνίγομαι ακόμα... χειροτερεύει... ζω σε έναν εφιάλτη. Δεν είναι αυτή η ζωή μου. Δεν είναι αυτό το σώμα μου. Θέλω ένα καινούργιο, γιατί αυτό. έχει χαλάσει. Αυτό με έχει προδώσει.

Θεέ μου, δεν μπορώ να περιμένω. Η αναμονή με σκοτώνει. Αργά και κακόβουλα, με κατατρώει. Θεέ μου, δεν θέλω να κάνω εγχείρηση, μην τους αφήσεις να με κόψουν ξανά. Δεν θέλω άλλα σημάδια Κύριε, πώς θα με αγαπήσει κανείς έτσι; Θεέ μου, μην τους αφήσεις να με πληγώνουν άλλο, να με κάνουν να αρρωσταίνω κι άλλο. Πες τους να σταματήσουν τις ενέσεις, να σταματήσουν να με τρυπούν και εξετάζουν, πες τους να σταματήσουν να μιλάνε για χημειοθεραπεία ξανά. Πατέρα, επειδή δεν μπορώ να το κάνω ξανά. Δεν θέλω να το κάνω ξανά. Δεν μπορώ. Σε παρακαλώ μην τους αφήσεις να με δηλητηριάζουν. Δεν θέλω να κάνω εμετό κάθε μέρα· Δεν θέλω να είμαι άρρωστη· Δεν θέλω να βλέπω τα πρόσωπα των γονιών μου όταν με ακούνε και πρέπει να τρέξουν να ξεπλύνουν το μπολ μου. Δεν θέλω να βρεθώ ξανά στο πάτωμα τυλιγμένη σαν μπάλα. Μου αρέσει το κρεβάτι μου. Μου αρέσει η ζωή μου τώρα. Σε παρακαλώ μην τα πάρεις όλα μακριά από μένα. Όχι τώρα.

Το μέλλον μου δεν μετράει; Θεέ μου, δεν μετράει ο σύντροφός μου; Θα με αγαπά ακόμα όταν είμαι άρρωστη, θα πιστεύει ακόμα ότι είμαι όμορφη, όταν θα είμαι φαλακρή, χλωμή, εξουθενωμένη; Θα θέλει ακόμα να κοιτάξει τα καστανά μάτια μου, όταν θα είναι σκοτεινά, βυθισμένα, γεμάτα δάκρυα; Θα μείνει δίπλα μου; Θα φύγει; Κι η οικογένεια που θέλω να έχω κάποια μέρα, Θεέ μου; Δεν μετράνε τα παιδιά που θέλω; Ο μικρός Hayley και ο Evan. Θεέ μου, θα έχω ποτέ την ευκαιρία να φτιάχνω τα γεύματά τους κάθε μέρα και να γράφω στις χαρτοπετσέτες τους, «Σ' αγαπώ»; Η νιότη μου δεν μετράει; Θα μπορέσω να την απολαύσω; Να τη ζήσω στο έπακρο; Κι οι παραλίες που δεν έχω κάνει σερφ ακόμα, τα βουνά που δεν έχω ανέβει, οι φίλοι που δεν έχω κάνει, τα χαμόγελα που δεν έχω δώσει, οι ζωές που δεν έχω αγγίξει ακόμα Θεέ μου; Κύριε, γιατί εμένα; Θεέ μου δεν μπορώ να το κάνω, νιώθω μόνη, αποθαρρυμένη, διαλυμένη, χαμένη. Βοήθησέ με.

Ζώντας τον καρκίνο ΜΑΖΙ ΜΕ τον Θεό

Ω, Κύριε, είσαι τόσο καταπληκτικός. Δεν μπορώ να κουνήσω ή να αναπνεύσω, επειδή έχω συναρπαστεί από την αγάπη σου. Η καρδιά μου ήταν σε αγωνία και με έσωσες από τον φόβο μου. Η καρδιά μου είναι γεμάτη και ξεχειλίζει και δεν μπορώ να συγκρατήσω όσα αισθάνομαι... Θεέ μου, ξεχύνεται παντού, ξεχειλίζει με τόση χαρά. Η καταπληκτική παρουσία σου στη ζωή μου με συναρπάζει. Από πολλές πλευρές ακόμα δεν μπορώ να δω, Κύριέ μου - επειδή το φως σου σχεδόν με τυφλώνει! Θεέ μου, πώς θα μπορούσα να φοβάμαι τώρα; Πώς μπορώ να σε ρωτήσω το γιατί; Πώς θα μπορούσα ποτέ να σε αμφισβητήσω;
Για πρώτη φορά έχω δίκιο ότι δεν μπορώ να το αντέξω αυτό, πνίγομαι. Αλλά μαζί Σου, μέσα από Εσένα και εξαιτίας Σου, μπορώ να κάνω τα πάντα! Έχεις πάρει το φορτίο μου, δεν χρειάζεται να το περάσω αυτό μόνη μου. Δεν είναι δυνατόν. Αλλά ξέροντας ότι ο Κύριός μου θα είναι πάντα πιστός σε μένα, μου δίνει μια ελπίδα που δεν μπορούσα ποτέ να φανταστώ. Είμαι τόσο ευλογημένη, ωστόσο δεν αξίζω ΤΙΠΟΤΑ. Κι ελπίζω σε σένα, Κύριε, θα ελπίζω στο σχέδιό σου για μένα, στη θέλησή σου για μένα, στο μέλλον σου για μένα... και το δώρο που μου έδωσες. Θεέ μου, γιατί σ' εμένα; Γιατί ευλόγησες τη ζωή μου, γεμάτη με την καλοσύνη, την αγάπη και το έλεός σου; Γιατί μου αποκάλυψες τον εαυτό σου και μου έδωσες την ευκαιρία να είμαι στα γόνατά μου για σένα;
Γιατί με ευλόγησες με την όραση, όταν για τόσο καιρό ήμουν τυφλή για το καταπληκτικό σου σχέδιο και τον Άγιο σκοπό σου; Τυφλή απέναντι στην πληρότητα της ζωής. Θεέ μου, δεν θα σταματήσω ποτέ να σε επαινώ... στο πιο σκοτεινό, πιο βαθύ μέρος, θα επαινώ το όνομά σου και θα χαμογελώ με την εκπληκτική αγάπη σου για μένα. Μόλις που μπορώ να συγκρατήσω τον εαυτό μου! Είμαι ένας νέος άνθρωπος. Ο Χριστός έχει αλλάξει τη ζωή μου με τρόπο που δεν περίμενα ποτέ και που δεν μπορούσα ποτέ να καταλάβω. Θεέ μου, είσαι τόσο ευγενικός! Η αγάπη με την οποία με ευλόγησες, ξεχειλίζει... μια λέξη που χρησιμοποιώ τόσο συχνά τώρα, αλλά τίποτα άλλο δεν μπορεί να με περιγράψει καλύτερα! Ξεχειλίζω με χαρά και ειρήνη και αγάπη και δέος και θέρμη να υπηρετώ τον Θεό. Ξεσπάει και θέλω όλοι να τη γνωρίζουν και να τη νιώσουν, γιατί είναι το πιο εκπληκτικό και όμορφο πράγμα που είχα ποτέ και όλοι πρέπει να έχουν την ευκαιρία να το βιώσουν. Θεέ, πώς μετέτρεψες ένα απογοητευμένο, μπερδεμένο, εντελώς χαμένο παιδί σαν εμένα, σε έναν συναρπασμένο αλλά και ταπεινό ακόλουθο του Ιησού Χριστού, καίγοντας από μέσα προς τα έξω, με το μήνυμα αγάπης και ελέους Σου; Ποτέ δεν ήξερα ότι ήμουν τυφλή. Ποτέ δεν ήξερα τι μου έλειπε για τόσο καιρό. Ποτέ δεν ήξερα ότι είχα ένα εξωτερικό κέλυφος προστασίας, που μου έδωσε τόσα πολλά. Και ΠΟΤΕ δεν κατάλαβα πλήρως, πόσο με απελευθερώνει και με εμπνέει να πεθάνω μέσα στον εαυτό μου για τον Χριστό. Πώς σκοτώνοντας τα πάντα μέσα μου, παραδίδοντας κάθε κομμάτι μου, θα μπορούσε να γεμίσει την καρδιά μου και να μου δώσει απόλυτη και αναμφισβήτητη ΖΩΗ. Δεν θα φοβηθώ με τον Χριστό Ιησού στο πλευρό μου, δεν θα ταλαντευτεί η αγάπη, η πίστη και η αφοσίωσή μου... χωρίς να μετράνε αυτά που χάνω. Το έχω πει αυτό στο παρελθόν και το καταλαβαίνω ακόμη περισσότερο τώρα - μπορείς να πάρεις από μένα την αγάπη, την υγεία και τη ζωή μου, και δεν θα σταματήσω ποτέ να επαινώ τον Κύριο Ιησού Χριστό. Τίποτα δεν μπορεί να σιγήσει τον έπαινο στα χείλη μου για τον Πατέρα μου στον ουρανό, ούτε φόβος, ούτε σκοτάδι, απομόνωση ή απογοήτευση. Στην πραγματικότητα, θα τον επαινώ ακόμα περισσότερο. Βάζω όλη την καρδιά και την ψυχή μου στον Λόγο Του και σκοπό για μένα, γιατί δεν έχω τίποτα να χάσω και τα πάντα να κερδίσω.

Δοξάστε τον Πατέρα που μπορώ να διακηρύξω ειλικρινά και με χαρά,

«Γιατί για μένα το να ΖΩ σημαίνει ζωή με το Χριστό, και το να ΠΕΘΑΝΩ είναι κέρδος.»

Προς Φιλιππησίους 1:21

Αγαπημένα εδάφια της Αγίας Γραφής της Οικογένειας

Μητέρα:
Ο Κύριος ο ίδιος θα προπορεύεται μπροστά σου· θα είναι μαζί σου· δε θα σ' αφήσει, δε θα σ' εγκαταλείψει. Μη φοβάσαι και μη δειλιάζεις.
Δευτερονόμιο, 31:8

Πατέρας:
Και ξέρουμε ότι όλα συνεργούν προς το αγαθό σ' αυτούς που αγαπούν τον Θεό, τους προσκαλεσμένους σύμφωνα με τον προορισμό του.
Προς Ρωμαίους, 8:28

Laura:
Ευλογημένος όμως είν' ο άνθρωπος που ελπίζει στον Κύριο κι εμπιστεύεται τον Κύριο. Είναι σαν το δέντρο το φυτεμένο κοντά στο νερό· απλώνει τις ρίζες του προς το ποτάμι και δε φοβάται όταν έρχεται η ζέστη, επειδή μένουν τα φύλλα του καταπράσινα και δεν φοβάται για τον καιρό της ξηρασίας κι αδιάκοπα καρποφορεί. **Ιερεμίας 17:7-8**

Γι' αυτό, λοιπόν, δε χάνουμε το θάρρος μας. Μπορεί εξωτερικά να φθειρόμαστε, εσωτερικά όμως, μέρα με την ημέρα, η ζωή μας ανανεώνεται. Γιατί τα μικρά και προσωρινά προβλήματα πετυχαίνουν για μας μια αιώνια δόξα πιο μεγάλη από μας. Δεν στοχεύουμε λοιπόν σ' αυτά που φαίνονται, αλλά σ' αυτά που δε φαίνονται· επειδή όσα φαίνονται είναι πρόσκαιρα, ενώ όσα δεν φαίνονται είναι αιώνια. **Β Προς Κορινθίους, 4:16-18**

Lisa:
Να μετέχετε στη χαρά όσων χαίρονται και στη λύπη όσων λυπούνται. Να έχετε ομόνοια μεταξύ σας. Μην είστε υπερήφανοι, αλλά να συναναστρέφεστε με τους απλοϊκούς. Μην έχετε την ψευδαίσθηση πως είστε σοφοί. **Προς Ρωμαίους, 12:15-16**

Πάνω απ' όλα να αγαπάτε ο ένας τον άλλο με όλη σας την ψυχή, γιατί η αγάπη καλύπτει πολλές αμαρτίες. Δείξτε φιλοξενία ο ένας στον άλλο, χωρίς να γογγύζετε. Όπως ο καθένας σας έχει λάβει ένα δώρο, χρησιμοποιήστε το για να υπηρετείτε ο ένας τον άλλο, σαν καλοί οικονόμοι της θείας χάριτος. **1 Πέτρου 4:8-10**

Michael:
Ζούμε τώρα με την πίστη, όχι με ορατές αποδείξεις.
Β Προς Κορινθίους, 5,7

Ο Ιησούς είναι διαθέσιμος σε όλους

Ήταν η τελευταία επιθυμία και λαχτάρα της Amanda να μπουν τα ποιήματά της σε ένα βιβλίο και να δοθούν σε άλλους, για να τους δείξουν πώς άντλησε δύναμη από την πίστη της.

Όταν έγραψε την Κατανόηση του καρκίνου ΧΩΡΙΣ το Θεό και την Εμπειρία του Καρκίνου ΜΑΖΙ ΜΕ τον Θεό, μπορείτε να δείτε γιατί επέλεξε να εμπιστευτεί τον Ιησού Χριστό. Δεν εστίαζε πλέον στο πόσες ανάσες θα έπαιρνε, αλλά στο πού θα πήγαινε μετά την τελευταία της ανάσα.

Στην επόμενη σελίδα υπάρχει μια πρόσκληση - που θα ενθαρρύνει όσους έχουν εμπνευστεί από το ταξίδι της Amanda στην πίστη. Η ίδια Δύναμη που ενίσχυσε την Amanda και κίνησε το χέρι της για να γράψει αυτά τα υπέροχα ποιήματα, μπορεί επίσης να δώσει ελπίδα, ενθάρρυνση και παρηγοριά και σε εσάς. Εάν η Αμάντα ενέπνευσε την καρδιά σας για να γνωρίσετε τον Ιησού και να αποκτήσετε τη δύναμη που έρχεται με μια αγάπη που είναι πέρα από κάθε κατανόηση, προσεύχομαι ότι σε μια ήσυχη στιγμή προβληματισμού θα αφιερώσετε τη ζωή σας στον μοναδικό Ένα που μπορεί να κάνει αμέτρητα περισσότερα από ό, τι ζητάμε ή φανταζόμαστε.

Γιατί τόσο πολύ αγάπησε ο Θεός τον κόσμο, ώστε παρέδωσε στο θάνατο το μονογενή του Υιό, για να μη χαθεί όποιος πιστεύει σ' αυτόν αλλά να έχει ζωή αιώνια. ***Κατά Ιωάννην 3:16***

Υπενθυμίστε τους ότι το «ΕΓΩ ΕΙΜΙ» έρχεται ξανά. Προετοιμάστε το δρόμο, γιατί το ΒΑΣΙΛΕΙΟ έρχεται!

Προσευχή σωτηρίας

Για να ξεκινήσετε τη νέα σας ζωή με τον Ιησού ως Κύριο & Σωτήρα σας, η ακόλουθη προσευχή, που εκφωνείται από την καρδιά σας, είναι ένα καλό πρώτο βήμα:

Ουράνιε Πατέρα,
Ξέρω ότι έχω αμαρτήσει ενώπιόν Σου και ότι οι αμαρτίες μου με έχουν χωρίσει από Σένα. Ζητώ τη συγχώρεσή Σου. Λυπάμαι πραγματικά και τώρα θέλω να φύγω από το αμαρτωλό παρελθόν μου. Πιστεύω ότι ο Υιός Σου, ο Ιησούς Χριστός, πέθανε για τις δικές αμαρτίες μου στον σταυρό, ότι αναστήθηκε από τους νεκρούς, είναι ζωντανός σήμερα και ακούει τις προσευχές μου. Προσκαλώ τον Ιησού στην καρδιά μου και Του ζητώ να είναι ο προσωπικός μου Κύριος και Σωτήρας μου. Σε παρακαλώ στείλε το Άγιο Πνεύμα Σου για να με βοηθήσει να σε υπακούσω και να με βοηθήσεις να καταλάβω και να μεγαλώσω στη γνώση του ποιος Είσαι και της μεγάλης αγάπης Σου για μένα. Σε παρακαλώ βοήθησέ με να γίνω ο άνθρωπος που Εσύ σκοπεύεις να είμαι. Βοήθησέ με να ακολουθήσω το παράδειγμά Σου και να κάνω το θέλημά Σου για το υπόλοιπο της ζωής μου. Προσεύχομαι στο πολύτιμο και ιερό όνομα του Κυρίου και του Σωτήρα μου, του Ιησού Χριστού! Αμήν.

Εάν κάνατε αυτή την προσευχή, είναι σημαντικό να συνεχίσετε την πνευματική σας ανάπτυξη και να ενισχύσετε την πίστη σας. Ως σημείο έναρξης, σάς προτείνω να ξεκινήσετε διαβάζοντας το Κατά Μάρκον Ευαγγέλιο ή το Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο. Είναι επίσης χρήσιμο να συμμετάσχετε σε μια εκκλησία ή σε μια μικρή ομάδα μελέτη της Αγίας Γραφής, για να διευρύνετε την κατανόησή σας. Εάν έχετε ερωτήσεις ή θέλετε απλά να μιλήσετε με κάποιον, μπορείτε να στείλετε ένα email και θα κάνω ό, τι μπορώ για να βοηθήσω. Τα στοιχεία επικοινωνίας μου βρίσκονται στο οπισθόφυλλο των ποιημάτων της Amanda. Εάν μου δώσετε το όνομά σας, μπορώ να προσευχηθώ για εσάς.

Αγαπάτε τον Θεό - Αγαπάτε αλλήλους άλλους

Ένας Θεός
Ένα Έθνος

Εις μνήμην
Amanda Michelle (Twellman) Dieppa
10 Ιουνίου 1982 - 19 Ιουλίου 2005

Για επιπλέον βιβλία ποίησης στα Αγγλικά, Ισπανικά, Κινεζικά, Ιαπωνικά, Κορεάτικα, Ρώσικα ή Εβραϊκά, επικοινωνήστε στο:
www.amandaspoems.com
Tom Twellman στο (949) 923-1047
email: allmo108724@gmail.com

© Copyright 2005, 2015, 2019, 2020, 2021